

VILE V SLOVENIJI

Varja Hrvatin

Mojim vilam;

Anji, Bowie, Maši, Niki, Zali, Živi.

In Asji,

najmočnejši vili, kar jih poznam.

Osamljenost je epidemija naše družbe.
Vsi smo sami,
in *samo* hočemo pripadat.
Nekam, nekomu, nečemu.
Samo, da se nas vidi.
Samo, da nas nekdo vidi.
Samo, da smo videni.
Samo, da nismo nevidni.
Samo, da nismo sami.

[illegible]

*Zgodilo se je toliko, da se je zdelo, kot da se ni zgodilo nič.
Vedno je bilo preveč, nikoli ni bilo dovolj.*

Na dan, ko sem se rodila,
je bila sreda, v kitajskem zodiaku petelina.
Na dan, ko sem se rodila,
se je rodilo še 367,973 ljudi.
Na dan, ko sem se rodila,
je bila v ZDA najbolj predvajana pesem »Informer« izvajalca Snow
in v Veliki Britaniji pesem »Oh Carolina« izvajalca Shaggy.
Na dan, ko sem se rodila,
so izšli filmi
Teenage Mutant Ninja Turtles 3,
Time Runner,
Ring of Fire 2
in *Manufacturing Consent*.
Na dan, ko sem se rodila,
je izšla mehka vezava knjige *Where To Find Gold in California* Delosa Toola.
Na dan, ko sem se rodila,
je pri starosti 115 let in 228 dni, umrla Charlotte Marion Hughes,
dokumentirano najdlje živeča prebivalka Velike Britanije.
Na dan, ko sem se rodila,
je nogometni klub Parma, z rezultatom 2 proti 0, premagal nogometni klub Sparta Praha.
Na dan, ko sem se rodila,
je bila predvajana 3516. epizoda serije *Coronation Street*.
Na dan, ko sem se rodila,
je princesa Diana nosila roza poslovno obleko,
zaradi česar jo je revija Marie Claire razglasila za modno ikono.
Na dan, ko sem se rodila,
je v bombnem napadu v Kalkuti umrlo 86 ljudi.
Na dan, ko sem se rodila,
je bil pri starosti 55 let v atentatu umorjen alžirski politik in pisatelj Laadi Flici.
Na dan, ko sem se rodila,
je delavska stranka Kurdistan (PKK) razglasila enostransko prekinitev ognja v Iraku.
Na dan, ko sem se rodila,
se je začel čas
polulančkov,
Tamagochijev,
Furbeejev,
Game Boyja Color,
Pokemon kart,
Yu-gi-oh kart,
Magic kart,
Bay bladov,
Braatz lutk,
Trollov,
Poo-Chi kužkov,
Polly Pocketov,
Doodle medvedkov,
Betty Spaghetty lutk,
Baby Bornov,
zbiranja Nici obeskov
in Me To You medvedkov,

preprog s tračnicami in cestami,
pojočih superg z lučkami
in praznovanja rojstnih dnevo v Dairy Queenu.
Na dan, ko sem se rodila,
se je začel čas
brezskrbnih dnevo polnih nogometa brez golov,
obmetavanja z vodnimi balončki,
plezanja po češnjah,
igranja zemljo krast,
gumitwista,
ristanca,
flaše resnice v zaklonišču
skrivalnic na dvorišču,
preživljanja petkovih večerov v Koloseju,
razbijanja z avtočki
in bowlanjem v Areni.
Na dan, ko sem se rodila,
smo začeli gledati
TV Dober dan,
Lepo je biti milijonar,
Našo malo kliniko,
Teater paradižnik
in Pod eno streho.
Na dan, ko sem se rodila,
smo začeli dolgo čakati za računalnikom,
da nekdo neha govorit po telefonu,
da internet spet začne delat in
da se naloži nov Bepop komad iz E-mula.
Na dan, ko sem se rodila,
smo imeli Emono
in tolarje.
Na dan, ko sem se rodila,
so živeli;
Kino Mojca,
Kino Triglav,
Rog,
Plečnikov stadion,
Respect,
Belle Vie,
Skalca,
Katastrofa,
Fun Factory,
Inbox,
Valentino,
SubSub,
Bolivar,
Bacchus,
Galerija Bar Trenutek,
Fabrka,
Moby Dick,

Jean Bar,
Skelet,
Ritem mladosti,
Žur z razlogom,
KMSŠ,
Trnfest.
Na dan, ko sem se rodila,
so po Prešercu drveli avtobusi.
Na dan, ko sem se rodila,
smo živeli v času, v katerem se stvari,
ki so se pokvarile, niso popravljale več
temveč nadomestile z novimi.
Na dan, ko sem se rodila,
me nihče ni pripravil na dejstvo,
da bom morala igrati igro
sramu,
nasilja,
seksizma,
zlorabe,
izgorelosti,
tesnobe,
depresije,
endometrioze,
prekarstva
in gentifikacije.
Na dan, ko sem se rodila,
še nisem vedela, da se bom v tej igri morala boriti.
Na dan, ko sem se rodila,
sem se odločila to igro igrati z umetnostjo.
Na dan, ko sem se rodila,
sem se začela igrat vile.
Da sem jaz vila.
Samo, da nisem jaz.
Vedno sem si želela,
da bi se en dan lahko samo zbudila in bila nekdo drug.
Kdor koli hočem.
Kot igrice,
v kateri se sam odločiš, katero vlogo boš igral.
Ker vsi igramo.
Ker v življenju je treba igrati,
drugače ne moreš preživeti.
Predvsem sem si vedno želela živeti v svetu,
ki bi bil točno takšen,
kot bi si jaz želela, da je.
Takšen, kot sem si ga jaz zamislila.
Takšen, kjer veljajo moja pravila.
Takšen, kjer mi nihče ne more govoriti, kaj je prav in kaj narobe.
Takšen, kjer bi jaz lahko bila nekdo drug.
Samo, da nisem jaz.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Superherojka.

Takšen, kjer bi lahko bila ... Neustrašna.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Nepremagljiva.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Vila.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Deroča reka.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Potonika.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Stroj.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Japonska bojovnica.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Prižgana petarda.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Gozdna nimfa.
Takšen, kjer bi lahko bila ... Vila.
Takšen, kjer bi lahko bila ...

To ni dejstvo. To je fikcija.

Bila bi ... zemljišče.

Zemljišče ob reki.

Nekega dne bi me kupil nek gospod in na meni zgradil majhno pritlično stavbo za strojenje kož.

Nekaj let kasneje bi mi skupaj s sinovi prizidal še eno nadstropje za usnjarsko delavnico.

In potem bi bila ... usnjarska tovarna.

In potem bi me dvajset let kasneje kupil nek drug gospod, ki bi me obnovil in moderniziral.

Obdal bi me z zidom in poleg mene zgradil še eno lepo stanovanjsko vilo.

*Razširil bi moje proizvodne prostore s pritličnim prizidkom ob reki
in začel izdelavo in dobavo izdelkov za vojsko in mornarico po Evropi.*

Ta drugi gospod bi z mano uspešno posloval,

vse dokler ne bi bankrotiral in me prodal nekemu tretjemu gospodu – lastniku neke usnjarne.

*In potem bi me čez nekaj časa v svoje roke vzela država,
me razlastila, podržavila in preuredila.*

In potem bi bila ... tovarna koles.

*In bi skoraj štirideset let uspešno proizvajala kolesa,
s katerimi bi se vozili vsi, prav vsi v mestu.*

*Vse dokler me neki gospodje, ki bi me vodili,
zaradi logističnih stroškov, ne bi opustili.*

In potem bi bila ... malo bi se spočila in samevala.

In potem bi mi postalo dolgčas.

In bi čakala in čakala.

To je dejstvo. To ni fikcija.

Bila bi ... deroča reka.

Ali pa raje taka ... japonska bojovnica.

Zmeraj bi iskala, zmeraj raziskovala, se zmeraj bojevala.

Bila bi inteligentna, neizprosna in iznajdljiva.

In imela bi eno tako eksotično ime, ki bi ga lahko umestil kamor koli in hkrati nikamor ...

Ime bi mi bilo ... SUKI!

In Suki bi ... se zmeraj borila in protestirala.

In vse, prav vse, bi ji pomenilo največ na svetu.

In Suki bi bila ...

*Vse bi naredila, vse bi uredila,
samo, da bi jo kdo videl.*

*Ker je njena sestra vse življenje dobivala vso pozornost njunih staršev,
se je avtomatsko predvidevalo,
da Suki zmore vse,
predvsem pa, da ne rabi pomoči.
Tudi ko se je leta in leta stradala,
tudi ko se je že pri šestnajstih vsakodnevno do nezvesti napijala.
In tako je Suki dokaj hitro ugotovila,
da če ji pozornosti ne bodo dali njeni starši,
ji bodo pa pozornost dali moški.
In tako jo bo končno nekdo videl.
Ker je bila celo življenje nevidna in prepuščena sama sebi, je verjela,
da je njeno poslanstvo, da protestira.
Da se nihče več nikoli ne bi počutil, kot da ni nikogar, ki bi ga branil,
tako kot nikoli nihče ni branil nje.
Zato je celo življenje zasledovala krivice.
In tako so krivice vse življenje zasledovale njo.
Lahko bi celo rekli, da je imela božji kompleks,
ker je verjela, da ima supermoči
in da s tem, ko brani druge,
posledično rešuje sebe
in metaforično s tem rešuje svet.
Je vila, ki rešuje svet.*

To ni dejstvo. To je fikcija.

*Bila bi ... stroj.
Ali pa raje taka ... prižgana petarda.
Zmeraj bi gorela, zmeraj bi letela, zmeraj bi pokala.
Bila bi močna, trdna in živa.
In imela bi eno tako eksotično ime, po kakšnem močnem ženskem liku ...
Ime bi mi bilo ... ZELDA!
In Zelda bi ... zmeraj trdo in neustavljivo delala.
In vse, prav vse bi ji pomenilo največ na svetu.
In Zelda bi bila ...
Vse bi naredila, vse bi uredila,
samo, da bi se počutila vredno.
Njeni preambiciozni starši,
ki so raje posvečali čas svojim karieram kot njej,
so ji dokaj zgodaj vcepili v glavo,
da brez dela ne bo vredna nič,
da brez uspeha ni vredna nič,
da če je samo ona, je nič.
Zato je Zelda verjela, da je njeno poslanstvo, da ustvarja nekaj,
kar bo vsaj nekomu dalo občutek vrednosti.
Zato je vse življenje pisala in ustvarjala,
da bi se vsaj nekoga dotaknila in ga spremenila,
tako kot se je umetnost dotaknila nje
in ji za vedno spremenila življenje.
In tako je začela delati.
In je samo še delala.*

*Lahko bi celo rekli, da je imela božji kompleks,
ker je verjela, da ima supermoči
in da s tem, ko napiše nekaj vrednega
in se s tem dotakne in spremeni nekoga,
posledično rešuje sebe
in metaforično s tem rešuje svet.
Je vila, ki rešuje svet.*

To je dejstvo. To ni fikcija.

*Bila bi ... potonika.
Ali pa raje ... taka gozdna nimfa.
Zmeraj bi sijala, se zmeraj bleščala, se zmeraj igrala.
Bila bi nežna, krhka in sladka.
In imela bi eno tako eksotično ime, po kakšni lepi pesmi ...
Ime bi mi bilo ... BONITA!
In Bonita bi ... zmeraj imela neskončno rada.
In vse, prav vse bi ji pomenilo največ na svetu.
In Bonita bi bila ...
Vse bi naredila, vse bi uredila,
samo da bi osrečila vse okoli sebe,
da se nihče nikoli ne bi počutil tako,
kot se je počutila ona,
ko je njena mama čez noč odšla z drugim
in zapustila njo, njeno sestro ter njunega očeta,
ko je bila Bonita še majhna.
Bonita bi naredila vse,
da se nihče nikoli več ne bi za vsako ceno predal
neskončnemu strahu po zapuščanju
in neskončni želji po nekom, ki te bo za vedno imel rad.
Ker Bonita ni mogla rešit svoje mame in svoje družine,
je verjela, da je njeno poslanstvo, da rešuje ljudi.
Zato je celo življenje zasledovala ljudi s problemi
in ljudje s problemi so celo življenje zasledovali njo.
Lahko bi celo rekli, da je imela božji kompleks,
ker je verjela, da ima supermoči
in da s tem, ko lahko komu pomaga,
nekoga reši,
posledično rešuje sebe
in metaforično s tem rešuje svet.
Je vila, ki rešuje svet.*

To ni dejstvo. To je fikcija.

*In potem bi bila ... sama. Čisto sama.
Dokler nekega dne ne bi nek četrti gospod sprožil postopek spremembe prostorskega akta
ter predloga za mojo zaščito.
In potem bi se tistega dne začel denacionalizacijski postopek,
znotraj katerega bi neki peti gospodje sprejeli prostorske ureditvene pogoje,
v katerih bi bilo določeno, da moram ostati zaščitena in namenjena javnim programom.*

*In potem bi me neki šesti gospodje opredelili kot umetnostno in kulturno dediščino
in me vpisali v register nepremične kulturne dediščine.
In potem, ko bi se proces denacionalizacije končal,
bi me kupil nek sedmi gospod,
nek osmi gospod pa bi me izpostavil kot primer degradiranega dela centra mesta
in predlagal, naj me mesto revitalizira.
In tako bi me nekoliko kasneje mesto kupilo s pogodbo o lizingu,
v kateri bi me preplačalo za skoraj 5 milijonov evrov,
kar bi se vilam v mestu začelo zdeti čudno,
saj bi jim sprožilo vprašanja in špekulacije o korupciji.
In ker mesto ne bi vedelo, kaj narediti z mano,
bi plane o moji prenovi za nekaj časa opustilo.
In potem bi spet čakala.
In samevala.*

To je dejstvo. To ni fikcija.

ZELDA:

*In tako sem se začela igrat igrico preživetja.
Kako preživeti pol leta z 2000 evri.
Kako v šest mesecev strnit 3 predstave brez denarja.
Kako v eni noči napisat tekst,
zmontirat oddajo,
it na 3 sestanke,
napisat nov razpis.
Kako si splanirat življenje za naslednji dve leti,
ampak imet hkrati odprta okna za stvari, ki uletijo sproti.
Kako delat vse po svoje,
imet popolno kontrolo
in umetniško svobodo,
ampak hkrati denar
in čas
in podporo
in za povrh vsega tega,
narediti nadstandardne stvari,
ki se zapišejo v knjige,
ki se zapišejo v zgodovino,
ki se zapišejo v zavest,
ki se zapišejo v nekoga,
vsaj nekoga,
ali pa se ga vsaj dotaknejo.
In tako ničemur nikoli nisem rekla *ne*.
Ker nikoli nisem vedela,
kdaj se bodo ponudbe končale
in kdaj mi bo dokončno zmanjkalo denarja.
In ker sem rada delala,
ker brez dela nisem bila nič,
sem vsemu rekla *ja*.
Čeprav mi je ena igralka enkrat rekla,
da si kariero oblikujemo z *ne*-ji.*

*In Zelda je začela delati.
Misel, da dela v pisarni vsak delavnik 8 ur na dan,
ima 21 dni plačanega dopusta
in ne more sama odločati o tem, kako si razporeja delo
ter kakšno delo opravlja in kdaj,
ji je bila hujša
kot realnost,
da skače iz projekta v projekt,
živi v stresu in nesigurnosti
ter se nikoli ničemur zares ne more posvetiti.
Zelda bi si lahko našla službo.
Ampak Zelda je hotela delati po svoje,
hotela je delati drugače,
ker se ni spustila v to igro preživetja,
žrtvovanja svoje psihe in svojega telesa,
samo zato, da bi delala to in tako, kot ji rečejo drugi.
Ker Zeldi je bilo mar.
Njej je bilo mar za vsako stvar prav toliko,
kot da bi s to eno stvarjo reševala ves svet.
Ker tako je vsaj vredna.
Si je mislila.
In ni nič.
Si je mislila.
Vsaj tako je mislila 5 let.*

SUKI:
*In potem sem začela uživati.
In sem ga peljala k sebi domov.
K sebi,
kjer sem takrat spala s svojo posesivno kužiko,
kar sem mislila,
da je verjetno boljše,
da sva pri meni,
z mojo posesivno kužiko,
kot pri njem,
z njegovimi GHB cimri.
In sva prišla k meni domov,
po tem, ko sva se objestno žvalila na nekem skretu.
In sem ga peljala v svojo sobo.
In skočila na WC.
In sem lulala,
dolgo lulala.
In po tem, ko sem tako dolgo lulala,
sem se vrnila nazaj v sobo.
Kjer je na postelji sedel on.
Nag.
In na njegovem desnem stegnu -
moja kužika,
ki ga je pohotno naskakovala.
In sem se začela smejat.*

Nekontrolirano krohotat.

Temu absurdnemu prizoru,
ogromnega odraslega nagega modela,
ki ga naskakuje majhna kužika.

In je znorel:

- A lahko umakneš tega psa, pizda, jst ne morem fukat v takih pogojih!!!

In sem mu z roko vljudno pokazala, kje so vrata.

In sem neizmerno uživala,

ko se je ponižano oblačil

in užaljeno skrival svojega trdega kurca.

Še bolj sem pa uživala v tem,

ko sem ga pospremila skozi vhodna vrata

in je v zadnjih izdihljajih hotel rešiti situacijo,

ker je verjetno še zmeraj imel trdega kurca

in se je hotel opravičiti,

da ne bi bila trdota kurca zaman.

Ampak sem se jaz samo krohotala dalje,

poteptala njegov ego

in vedela,

da še nekaj časa ne bo mogel normalno fukat.

V nobenih pogojih.

In je Suki šla pijana ob 5-ih zjutraj na sprehod s svojo kužiko, ki je bila celo noč sama.

In sta se sprehajali,

dokler kužika ni začela lajati in jo vleči proti vhodu bloka.

In ko je pogledala čez ramo,

da vidi, zakaj jo vleče domov,

je videla, da za njima hodi en tip in si ga drka.

Da teče za njo in si ga drka nanjo.

Drka in drka,

vse dokler ni zbežala in se zaprla v blok za steklena vhodna vrata,

skozi katera je še zmeraj videla njegov nabrekli kurac.

BONITA:

Kot da bi vedela,

da me mama že v maternici ni hotela,

da sem za njo samo parazit, ki ji odžira življenje,

kot da bi vedela,

že odkar me je prvič podojila,

da bo enkrat šla in me zapustila.

Hiteli smo, kot zmeraj.

Hitro spakirat.

Hitro v avto.

Hitro iz avta.

Hitro na Brnik.

Hitro opraviti check-in.

Hitimo, hitimo, kot zmeraj.

Zdi se mi, da sem se polulala.

Gatke imam mokre.

Čprav sem stara 11, vem, da se nisem polulala.

A sem se res polulala?
Mokra sem.
Fak.
Stojimo v vrsti za security check-in.
Oči in sestra pred mano.
Hitita z odpasovanjem,
hitita s sezuvanjem.
Jaz sem pa mokra.
Pogledam naokoli, nihče me zares ne gleda.
Z roko sežem v gatke,
Upam, da nihče ne vidi.
Hitro jo potegnem ven.
Roka je rdeče-rjava.
Fak.
Sram me je.
Strah me je.
Vse je tako hitro.
Rada bi se sesedla, ustavila in počasi razmislila, kaj lahko naredim.
Strah me je, da mi bo začelo kapljat čez hlače.
V krvi je železo.
A je kri v resnici kovina?
Strah me je, da bo piskalo, ko bom šla čez detektor kovine.
A to lahko piska?
Odprta rana med mojimi nogami.
In svet hiti.
Sram me je, da bo kdo opazil.
Sram me je, ker imam odprto rano, tu pred vsemi.
Varnostnik požuga, naj pohitim.
Stečem čez detektor in prvič v življenju molim.
Molim, da ne zapiska.
Molim, da se moja rana ne odpre vsem pred očmi.
Vsi hitijo,
nihče nič ne opazi.
Odhitim na stranišče in si v gatke nabašem celo rolo toaletnega papirja.
Med letom razmišljam samo o tem,
kako me je sram.
Ne upam si povedat nikomur.
Letalo ne hiti.
Zdaj hitijo samo moje misli.
Kje je moja mami?
Zakaj ni moje mami?
Mami bi vedla.
Mami bi znala.
Mami bi pomagala.
Mami bi zacelila rano.
Ampak je ni.
Sama sem.
Vse se odvije zelo hitro.
Pristanemo.
Čakamo na prtljago.

Izgubili so jo.
Fak.
A res lih zdej?
Že tisočkrat smo leteli in nam niti enkrat niso izgubili prtljage,
ravno zdaj,
ko pa jaz rabim sveže gatke
da zakrijem svojo rano,
svoj sram,
naše prtljage ni.
Lizbona.
Skočimo v taksi.
Prispemo v gledališče.
In jaz grem končno spet lahko na stranišče.
Sedim na školjki in gledam svojo rano.
Kako je svoje sledi pustila na mojih gatkah in hlačah.
Ne morem se preobleč.
Ne morem se skrit.
Ne vem, kaj naredit.
Stara sem 11.
Nimam svojega denarja.
Ne morem sama na ulico,
sama v trgovino,
v drugi državi.
Mami, kje si?
Mami, zakaj ne pomagaš?
Nekdo potrka na vrata.
Nežen portugalski glas.
Toplina.
Je to dobra vila?
V angleščini odvrnem, da je zasedeno.
V angleščini me vpraša, če sem v redu.
Moja rana še kar krvavi.
Nekaj moram naredit.
Oblečem se,
potegnem sledi svoje rane, da stečejo v odtok
in odprem vrata.
Mlada portugalska plesalka me gleda z velikimi toplimi očmi.
To mora biti vila.
Zaupam ji.
Povem ji za svojo rano.
Objame me.
Reče, da se bo hitro vrnila.
S prekrižanimi nogami sedim v kotu,
skrivam rano in čakam.
Portugalska plesalka se vrne
z rjavim škroniclom, čipkastimi gatkami in trenirko v rokah.
Prime mojo roko in me povleče na stranišče.
Zakleneva se v kabino in mi reče, da bo vse v redu.
Iz škronicla povleče vložke in mi razloži, kako jih lahko uporabim.
Ponudi mi gatke in trenirko in reče, da sta moji.

Nato me pusti samo,
da skrijem svojo rano.
Da očistim svojo rano,
da zakrijem svoj sram.
Ko opravi, me pred vrati čaka.
Prosim jo, naj ne pove očetu in sestri.
Mlada portugalska plesalka se nasmeji in reče:
esse é o nosso segredo.
Ker znam špansko iz mehiških telenovel, jo razumem.
Moja rana je zaceljena.
Ni me sram
in ni me strah.
Moje rane so skrite,
moje rane so skrivnost.
Še zmeraj vsakič, ko sem zadeta,
tipam svoje mednožje,
ker me je strah,
da sem se polulala,
ker me je strah,
da se je moja rana morda spet odprla
in da je moja skrivnost zopet razkrita.
Da krvavim,
da kričim,
da se sprostim,
razorožim,
odprem,
razgalim;
mami, kje si?
mami, zakaj ne pomagaš?
Ko nisem mogla več verjeti v svojo mamo,
sem začela verjeti v vile.

To ni dejstvo. To je fikcija. To je dejstvo. To ni fikcija.

*In potem bi bila ... sama. Čisto sama.
Vse dokler me ne bi nekoliko let kasneje zasedla skupina vil.
In bi me vso propadajočo prenovile
in oživile,
z lastnimi materiali, sredstvi in delovno silo.
Prenovile bi mi tla,
krpale moja okna in vrata,
me izolirale
in mi uredile ogrevanje ter ponekod vodovodno napeljavo.
V meni bi zgradile
odre,
skate rampe,
kuhinje,
šanke,
športno dvorano
ter mi priskrbele ozvočenje in drugo glasbeno opremo.*

*In ker bi vse to, kar bi vile počele z mano, začelo motiti nekega devetega gospoda,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta
in začel trditi, da so umetniki zmeraj ustvarjali ob svečah in da za ustvajanje ne potrebujejo
elektrike,
bi ta deveti gospod,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta,
v meni izklopil elektriko.
A to vil ne bi ustavilo.
In potem bi bila ... Ne bi bila več sama.
Vile bi v meni poskrbele za samoorganizirano električno napeljavo na agregat,
kasneje še na akumulatorje in baterije,
na neki točki pa na sosedovo stavbo.
Ker bi me vile prenavljale samoinicativno in na pogonu entuziazma,
bi moja infrastruktura že od samega začetka ogrožala njihova življenja.
Ampak vile bi verjele.
In vile bi se borile.*

To je dejstvo. To ni fikcija. To ni dejstvo. To je fikcija.

*Bonita bi naredila vse
in sprejela vse,
samo, da bi jo nekdo imel rad,
samo, da je nekdo nikoli ne bi zapustil,
samo, da bi nekdo končno bil njena družina.
In ko je njen oče pri njenih 27-ih letih dobil sina,
ki ga oboževal najbolj na svetu
in mu to vsakodnevno izkazoval in izrekal na vse možne načine,
česar njej in sestri nikoli ni zmožel,
se je Bonita odločila, da ne bo ljubosumna,
temveč bo našla nekoga,
ki ga bo rešila,
ki bo rešil njo,
in s komer bosta skupaj imela družino.
In tako Bonita nikoli več ne bo sama.
In potem ...
Potem je spoznala njega.
Kot bi ga vile samo za njo poslale z neba.
Bil je najlepši fant, kar jih je kadar koli videla v življenju.
Bil je tako lep, da ni mogla verjeti, da sploh obstaja.
A še bolj kot njegova lepota
jo je prevzel njegov zagon.
Še nikoli ni spoznala nikogar,
ki bi mu vsaka najmanjša stvar pomenila toliko, kot so pomenile njej.
Nikogar, ki bi naredil vse prav vse, samo da bi rešil in osrečil drugega.
In še bolj kot to,
je v njegovih velikih modrih očeh prvič videla žalost,
ki je bila sestrsko žalost žalosti njenih velikih rjavih oči.
Mislila je,
da če naredi vse prav vse, ga bo rešila,
in če naredi vse prav vse, bo morda on rešil njo.*

*Prvič, ko ga je pogledala, je vedela.
To je bil za njo konec.
In začetek.
Čeprav ni mogla verjeti, da obstaja,
ker je bil vse, kar si je kadar koli želela,
je prvič začela verjeti,
da je končno dobila to, kar si res zasluži.
Nekoga, ki bo njen,
samo njen,
od nikogar drugega,
vedno,
za vedno.
Ko je bila z njim,
svet okoli nje ni več obstajal.
Ko je bila z njim,
je bila otrok,
skupaj sta bila otroka.
Se igrala apokalipso,
konec sveta,
skrivalnice,
mamice in očije,
šolo,
umetnost,
prihodnost,
vile,
vse igre tega sveta.
In ko sta bila skupaj otroka,
sta kot otroka nehala biti sama.
Zdelo se je, kot da sta drug z drugim ponovno odrasla,
se zbudila
in začela živeti.
Bonita je vedela, da še nikoli v življenju ni nikogar ljubila
in da je zadnja oseba, ki jo bo kadar koli ljubila, prav on.*

SUKI:

Še bolj sem pa uživala,
ko me je en fuckboy začel ful pecat.
- Kok si lepa.
- Kok se je dobr s tabo pogovarjat.
- Ne morem nehat razmišljat o teb.
- Rad bi te peljal domov. Itd.

Klasika.

Vsi vemo, kam to vodi.
Ker je tut mene že marsikdaj vodilo;
v iste flete,
v iste postelje,
v iste situacije,
v iste samodestruktivnosti,
v ista ponižanja,
ista jebena brezna.

In sem si rekla,
dobro,
pelji me domov.

In se je nasmehnil in me prijel za roko;

- Veš, midva sva si v resnici ful podobna.
- Aja?
- Ja, tko deep down.

In sem se nasmehnila nazaj,
medtem ko je on z eno roko držal volan,
z drugo pa božal moje koleno.

In on se je nasmihal, sam pri sebi misleč,
»kok sem hud, še eno bom pofukal«.

In jaz sem se nasmihala sama pri sebi,
ker sem vedela, zakaj se nasmiha on,
in ker sem vedela, da mu ne bom dala tega, kar hoče,
čeprav on tega še ne ve.

In sva prišla k njemu domov;

- Rad bi te nahranil. Rad bi skrbel zate.

In sva pila in jedla.

In on mi je razlagal svojo tragično življenjsko zgodbo.

In jaz sem igrala, kot da me ta tragična življenjska zgodba blazno zanima.

Čeprav so te tragične življenjske zgodbe zmeraj iste.

Zmeraj.

- Jaz sem ful čustven, veš, težko mi je bit intimen z nekom, ki sem ga lih spoznal.
- Aja?
- Ja, ampak ob tebi sem ful sproščen. Zdi se mi, kot da te poznam že cel lajf.

In sem si mislila;

fak,

kokrat sem v preteklosti jaz padla na te fore,

in fak,

kok drugih bejb je že in še bo padlo na te fore,

in fak,

v tistem trenutku sem občutila neko odgovornost kot ženska,

da ponižam tega modela,

za vsa ta moja sorodna pretekla ponižanja

in za vse te bejbe,

ki jih je že in jih še bo ponižal on.

In si je začel mencat kurac.

In jaz sem ga gledala v oči.

In je prijel mojo roko in jo hotel dat na svojega kurca.

In sem jo izvila iz njegovega prijema in rekla:

- Ne. Sam gledaš lahko.
- A dej no, sam joškico mi pokaž, prosm.
- Ne.
- A se jo loh vsaj dotaknem?
- Ne.
- A se ga loh vsaj ti mal dotakneš?
- Ne.

Bistvo užitka je v suspenzu.

In sem se nasmehnila in ga gledala v oči.

Te pohotne lačne oči,
ki so me spominjale na oči moje kužike,
ko me izsiljuje za priboljške.
In je sprejel igro in si ga zdrkal.
Ne da bi se me dotaknil,
ne da bi se ga jaz dotaknila.
In mu je prišlo,
po samem sebi,
medtem ko sem ga jaz gledala
in se nasmihala.
In ko je sedel v luži svoje lastne sperme,
sem v njegovih očeh videla sram
in ponižanje.
Tisto enako ponižanje,
ki sem ga nešteto krat občutila jaz,
in ki ga občutijo ženske vsakič,
ko so s takimi tipi, kot je on.
In potem mu je še kar stal
in si ga je spet začel mencat
in hlastat za mojim telesom.
In sem rekla:

- Ne.
- Kaj morm narest?
- Nč.

In je padel na kolena s svojim trdim kurcem
in svoji dlani dvignil k prsim
in začel:

- Plis fuki z mano, no. Plis *samo* fuki z mano.

In sem se začela krohotat.
In čeprav sem se krohotala,
me je rotil dalje.

- Plis no sam fuki z mano, karkol bom naredu, plis sam res te hočem pofukat.
- Ne.

In sem vstala,
pobrala svoje stvari,
in se za trenutek ustavila pri vratih
in obrnila nazaj,
da si ta prizor vtisnem v spomin,
tega jadnega fuckboyja,
ki me je ravno kar na kolenih prosil, naj fukam z njim.
Tega istega jadnega fuckboyja,
zaradi katerega je zdaj ogromno punc,
ki se sramujejo samih sebe,
svojih teles,
svoje seksualnosti.
In sem si še enkrat dobro ogledala,
tega jadnega modela s trdim kurcem na kolenih
in si ta prizor vtisnila v spomin
in si rekla, da to morda še kdaj kje uporabim,
se nasmehnila in šla.

*In je enkrat Suki bila v klubu,
se zabavala in plesala s svojimi prijateljicami.
In jo je en tip začel šlatat, medtem ko je plesala.
In se je odmaknila.
In je spet prišel za njo in jo spet začel šlatat.
In mu je rekla pusti me pri miru.
In se je samo nasmehnil.
In je šla na WC, da se ga znebi.
In je šel za njo.
Zaprla se je v WC,
a ker se ni dalo zakleniti vrat, je on vdrl za njo.
In jo začel grabit in otipavat.
Suki pa je samo zaprla oči in čakala da bo mimo,
vse dokler ga nekdo ne bo ustavil.
Vse dokler se ne bo pojavila vila.
Zelda pa je ta čas vedela,
da če se bo ustavila,
bo samo obnemela,
ohromela
in se razblinila v nič,
postala nič.
Scenografija,
dekoracija,
mrtva priroda,
nič.
In biti nič
je bila najhujša stvar,
ki si jo je lahko predstavljala.*

ZELDA:
Privezati si dušico.
Kakšen hecen koncept.
Kako si privežeš dušico?
Dušico sem si vezala z alkoholom,
hitro hrano
in elektronsko glasbo.
Vse dokler ni zmanjkalo vrvic.
Takrat sem vrvice začela plesti s črticami,
tako da sem si dušico privezala,
čisto malo nad površjem
čist malo,
samo toliko, da sem spet lahko dihala.
Vsak vikend sem vezala eno črtico za drugo,
da bi se vsaj malo počutila, kot da nisem sama.
Vsaj za eno noč in jutro,
za občutek skupnosti
nad gladino,
da bom vsaj malo lahko še kdaj zadihala.
Vile, privežite mi dušico.

BONITA:

In sem se vrgla v njegove roke,
v upanju in zaupanju, da me bo rešil,
odrešil,
varoval.

In dolgo me je reševal, odreševal in varoval.

In bila sem rešena, odrešena, varna.

Srečna.

Pokazal mi je cel nov svet,
igrala sva se in igrala
in končno sem začela verjeti,
da sem našla nekoga,
ki me nikoli ne bo zapustil.

In tako sem pozabila na vse, kar je bilo,

ker sem bila v rokah,

ki me ne bodo več zapuščale,

teple,

zlorabljalne,

posiljevale,

ampak v rokah,

ki me bodo samo še božale,

negovale,

varovale.

In v teh rokah sem postala gozdna nimfa.

In v teh rokah sem zacvetela.

Cvetela sem kot potonika.

In se odprla in zaživela.

In delala in ustvarjala in uživala.

Nežna, krhka, sladka.

Cvetela sem kot potonika,

brez kakršne koli slutnje,

da me te iste roke, ki so me posadile, zalivale in negovale,

lahko nekega dne tudi samo iztrgajo,

posadijo v vazo z mrzlo vodo

in pustijo, da ovenem.

Me obrnejo na glavo,

da zgnijem,

da se posušim

in postanem samo še *mrtva priroda*,

tihožitje,

nekje v ozadju.

Mrtva scenografija,

mrtva dekoracija

v nekem stanovanju,

ki ni več moj dom,

ki ni več gozd, v katerem sem bila nimfa.

To ni dejstvo. To je fikcija. To je dejstvo. To ni fikcija.

In potem bi lahko bila ... prostor družbenih sprememb.

*Bila bi ... »Socialni center«,
bila bi ... dom »Civilne iniciative izbrisanih aktivistov«,
bila bi prostor za njihovo politično organiziranje in delovanje,
kar bi jim omogočilo izpeljavo sodb na ustavnem sodišču
in Evropskem sodišču za človekove pravice,
ki bi izbris označilo za neustaven in naložilo izplačilo odškodnin.
Bila bi ... dom »Nevidnih delavcev sveta«,
samoorganiziranih migrantskih delavcev Vegrada,
ki jim podjetje v stečaju ne bi izplačalo plač,
niti socialnih prispevkov, v višini več deset tisoč evrov,
ter jih izsiljevalo z njihovimi negotovimi statusi, za delo v nečloveških razmerah.
Lahko bi bila ... dom gibanja za dezinstitutionalizacijo »IZ-HOD«,
ki bi sprožil proces preureditve zaprtih oddelkov v socialnovarstvenih zavodih
ter sprejetje Zakona o dolgotrajni oskrbi,
ki zakonsko ureja področje dezinstitutionalizacije.
Bila bi ... dom delovne skupine proti delu »Fronte prekarcev«,
ki bi prvič v javnem prostoru spregovorila o prekarnosti,
agencijah za posredovanje delavcev,
problematizirala študentske servise,
prenizke urne postavke in delo, ki se ne šteje v delovno dobo.*

To je dejstvo. To ni fikcija. To je dejstvo. To ni fikcija.

SUKI:

*In potem sem začela uživati.
Brezsramno uživati.
Uživala sem v tem,
ko mi je govoril,
kako me ljubi,
čeprav sem dobro vedela, da me ne.
In sem v njegovih smeteh našla uporabljene kondome.
Čeprav midva nikoli nisva uporabljala kondomov.
In sem uživala v tem,
da mi laže v obraz,
in da jaz vem, da mi laže,
on si pa misli,
kako dobro me je nategnil.
Čeprav nikoli zares ni dobro fukal.*

*In je Suki šla sama s kolesom pijana domov.
In ji je na poti začel sledit en nakokiran tip
in se dret za njo, da jo hoče pofukat.
In je začela hitreje pedalirat
in hitreje kot je pedalirala,
slabše je vozila.
Dokler je ni ulovil,
jo potegnil za njen novi zlati kimono,
jo podrl na tla in rekel
»če sem ti reku, da te hočem pofukat«.
In jo je začel vleč za njen novi zlati kimono*

*in šlatat pod njim,
dokler ji ni uspelo prevrniti kolesa čezenj,
se začet dret prosim ne, pusti me,
ga brcat in odrivat, vse dokler se za njima ni pojavila vila in je nakokiranec končno zbežal.
In Suki je v svojem strganem novem zlatem kimonu ležala na tleh in jokala.
Ko je policija prišla,
ji je policaj rekel, da ga bodo že našli,
policajka pa ji je rekla
»a samo to je blo?«
In to ni bilo zadnjič, ko je bilo »samo« to.
Ker je vedno »samo« to.
Zelda, pa je morala »samo« še malo potrpeti.
Čeprav ni in ni mogla več spati.
Spala je po 3 ure na noč,
ravno toliko,
da je svoje možgane ukanila,
da vsaj malo počivajo.
Cele dneve je delala,
cele noči je pisala.
Ko ni delala in pisala,
ko se je družila in zabavala,
si je v »notes« na telefonu zapisovala nove ideje,
nove stavke,
nove prizore,
nove predloge,
nove koncepte.
Tudi ko je v svoje telo povlekla;
kokain,
kavo,
speed,
pivo,
ketamin,
McDonald's
mdma,
čike
extasy,
travo,
se njeni možgani niso ustavili,
njeni možgani niso nehali delati.*

ZELDA:

*Pivo, ko ne morem spat.
Trava, ko ne morem seksat.
Mdma, ko ne morem čutiti.
Kokain, ko nočem več čutiti.
Speed, ko nočem zaspat.
Stradanje, ko se hočem počutiti živo.
Kava, ko se hočem zbuditi.
Čiki, ko hočem dihati.
McDonald's, ko se hočem kaznovati.*

Vse te substance in jaz še zmeraj ne čutim nič.

*Generirali so in producirali.
Dokler Zelda ni začela pozabljati.
Zbrane misli so ji uhajale,
ker so se vanje zažirale nove, druge,
nepovezane misli.
V mislih so se ji začele pojavljati vile.
Ko si je v glavi želela formulirati stavek,
ga ni bila več zmožna dokončati.
Preden bi stavek dokončala, bi se vanj zaril že novi, naslednji, tretji, četrti, peti, stoti in ..
In potem je Boniti po enem mesecu odkar sta se spoznala rekel:
»Zaljubljen sem vate, poročil bi se s tabo.«
Temu se reče »love bombing«.
In Bonita je verjela,
ker Bonita je bila zaljubljena
in Bonita bi se poročila z njim
in bi imela otroke z njim,
samo, da nikoli več ne bi bila sama.*

BONITA:

Ljubezen je dom.
Ljubezen je, ko nisi scenografija.
Ljubezen je, ko nisi dekoracija.
Ljubezen je, ko nisi mrtva priroda.
Ljubezen je, ko nekdo postane dom.

ZELDA:

Privežite mi dušico,
toliko, da lahko splezam nad gladino,
toliko, da lahko zadiham.
Privežite mi dušico,
vile, kje ste,
privežite mi dušico,
»samo« malo,
»samo« toliko, da malo, čisto malo stoji,
toliko, da lahko spet zadiham.

To ni dejstvo. To je fikcija. To je dejstvo. To ni fikcija.

*In potem bi lahko bila tudi ... prostor političnih gibanj.
V meni bi se lahko organizirale skupine v protest finančnemu kapitalizmu,
ki bi se končal z zasedbo ploščadi pred borzo.
V meni bi se lahko vzpostavil protestni tabor »Boj za«,
ki bi poleg zavetja in radikalno odprtega prostora
postal stičišče različnih političnih pobud.
Skozi momentum tabora »Boj za«
bi se v meni lahko vzpostavila pobuda »Mi smo univerza«,
ki bi organizirala zasedbo Filozofske fakultete z namenom kritike bolonjske reforme in
prekarnosti,*

*iz katere bi se lahko rodilo študentsko gibanje »Iskra«.
V meni bi se lahko srečevala »Delavsko punkerska univerza«,
ki bi se kasneje preimenovala v »Inštitut za delavske študije«
in še malo kasneje v »Iniciativo za demokratični socializem«
in še malo kasneje v politično stranko »Levica«.*

To je dejstvo. To ni fikcija. To ni dejstvo. To je fikcija.

ZELDA:

In potem te že nekaj let neprestano boli.
In ti je slabo.
In izgubljaš zavest.
In bruhaš.
In se zvijaš v bolečinah.
In razpadaš.
In krvaviš in krvaviš tako, da skoraj izkrvaviš.
In hodiš na ultrazvoke in urgence in h ginekologom.
In je vse ok, se pač navadiš.
In se ne ustaviš.
Ker tvoj namen je, da si produktivna.
Tvoj namen je, da si reproduktivna.
In se goniš in goniš, ker zmeraj lahko še in še in še več.
In veš, da zmoreš, ker si močna in močnejša od vsega.

SUKI:

In potem sem še bolj uživala
pri enem drugem modelu,
ki me je vsakič, po tem, ko mu je prišlo,
vprašal:
- A ti je blo dobr? Men je blo ful dobr.
In sem si mislila,
če me morš to vprašat, že veš, da ni blo.
In potem sem pri tem istem modelu šla scat na WC
in sem ob pralnem stroju
na vrhu umazanega perila
videla čipkaste ženske gate.
In sem si rekla;
pa pizda, kok si glup.
A nimaš niti minimalno human decency, da to skriješ.
Da se vsaj tok potrudiš, da skriješ.
In sem šla nazaj v sobo,
še enkrat fukat z njim.
Z zavedanjem,
da fuka še eno drugo.
Svojo bivšo punco,
za katero je rekel,
da jo je pustil zaradi mene,
in je očitno sploh ni pustil.
In se je raje samo razbremenil slabe vesti
in fukal obe.

In sem ga fukala s tem zavedanjem,
da ga pofukam tok dobr, kokr ga še nikol nisem,
da si bo za vedno zapomnu, kok je blo dobr,
ampak tega nikol več ne bo mel.
In sem uživala v tem, kako ga fukam,
z vso to jezo in razočaranjem;
nad sabo,
nad moškimi,
nad svetom,
nad lepimi neuporabnimi kurci,
nad grdimi zafrustriranimi kurci,
nad nadpovprečno velikimi kurci,
nad podpovprečno malimi kurci,
nad kurci standardne velikosti,
nad vsemi temi kurci,
ki so v resnici vsi čisto isti.
Nad kurci na splošno.
Nad jebenimi kurci, brez katerih ne morem živet,
nad jebenimi kurci, brez katerih bi lahko čisto normalno živela.
Nad kurci.
Kurac.
Zakaj jst nimam kurca?
Ziher bi lahko kej bolj uporabnega nardila z njim
kot večina teh kurcev.
In sem uživala dalje v tem, kako ga fukam,
z vso to jezo in razočaranjem.
In sem uživala dalje v tem, kako ga fukam,
z mislijo na to, da sem jaz tista, ki ima kurca
in ki nekaj uporabnega počne z njim.
In potem sem še bolj uživala,
ko mu je iz vse te moje jeze in razočaranja takoj prišlo.
In mi je, med tem, ko mu je prihajalo, rekel:
- Fak kok si huda.
Hvala, res mi pomaga, da sem huda,
da hudo fukam,
če itak čutiš potrebo fukat druge.
Hvala.
Res.
In sem šla spet scat.
Na ta isti WC,
na katerem sem prej videla njegove laži.
In zdaj na tem istem WC-ju ni bilo več čipkastih ženskih gat.
In takrat sem vedela,
da mi niti nadstandardno lep kurac absolutno nič ne pomaga.
In da me lahko še tako dobro fukaš,
in da lahko jaz še tako zelo uživam v tem,
ampak od tega ne bom imela popolnoma nič,
ker se bom še zmeraj,
ko bom hodila domov,
počutila prazno,

izpraznjeno,
nevidno,
nič.
Scenografija,
dekoracija,
mrtva priroda.

*In jo je začel pecat,
čeprav je Suki rekla, da je ne zanima.
In jo je začel rinit proti steni, čeprav je rekla, naj jo pusti.
In jo je z obema rokama porinil ob steno in jo onеспособil
in začel žvalit po obrazu, dokler ga ni brcnila in odrinila.
In ko je odrinjen odskočil stran, ji je rekel:
»sej to so mi že rekl zate, da si ena navadna frigidna prasica, k sam izziva, pol pa noče dat.«
In Zelda ni več vedela,
kaj dela, kako dela, zakaj dela,
kaj je res in kaj ni,
vse dokler Zelda ni več videla ne začetka ne konca,
vse dokler si Zelda ni začela ponavljati refrena pesmi;
»samo« še to.*

ZELDA:

Samo še malo, samo še malo, pa se boš spočila.
Samo še malo, samo še malo in se bodo stvari umirile.
Samo še malo, samo še malo in se boš končno dokazala.
Samo še malo, samo še malo in se ne boš več rabila ubijati za drobiž.
Samo še malo, samo še malo in boš imela varnost in stabilnost
in boš končno lahko mirno živela.
Samo še malo, samo še malo in bo prišla vila.
Samo še malo, samo še malo,
samo še
samo ...

*Vse dokler se Zelda ni zavedela,
da ko je na pijači s prijatelji, jih sploh ne posluša,
da ko bere knjigo, gleda film ali predstavo, sploh ne sledi,
da na koncertih sploh ne sliši glasbe,
da ko se pogovarja, ne tvori več logičnih stavkov,
da ko piše, ne sledi več logiki misli.
Vse dokler se Zelda ni zavedela,
da ko vstane, ne ve, kateri dan je,
da ko gre spat, ne ve, kaj bo jutri
in da so njeno življenje samo še datumi, številke, cene in ocene.*

ZELDA:

In pride bager,
zamaje tvoje temelje
in te dokončno zruši.
In telo ne deluje več.
In ohromiš.

In vsak mesec krvaviš
in obraz ti prerastejo rane
in vsak mesec krvaviš
in telo ti oklestijo krči
in vsak mesec krvaviš
in možgane ti zamegli omotica
in vsak mesec krvaviš
in želodec ti posiljuje slabost
in vsak mesec krvaviš
in ti si ena sama bolečina
in vsak mesec krvaviš
in spet moraš »samo« potrpel
in spet moraš »samo« preživeti
in spet »samo« moraš moraš moraš.

*Vse dokler se Zelda ni zavedela, da ne živi, ampak »samo« obstaja.
Vse dokler Zelda ni več živela, ampak »samo« še obstajala.
In takrat ga je Bonita zalotila, kako si z drugo punco pošiljata svoje gole slike
in si dopisujeta, kaj vse bi si delala..
Temu se reče »sexting«.
Ko se že tretji vikend zapored ni javljal,
ker je žural in se drogiral z družbo, v kateri so bile njegove bivše punce,
je Bonita sama bedela in jokala doma v postelji,
on pa, ko je prišel domov in jo našel nespečo prejokano, ji je samo lepo rekel;
»aja, a ti maš pa lah moške frende, s katerimi se dobivate na kavah brez mene?«
Temu se reče »deflecting«.*

BONITA:

Ampak jaz sem ga imela rada.
Najraje na svetu.
Ker nisem mogla verjet, da obstaja.
In ker sem verjela,
da če ga bom imela najraje na svetu,
me nikoli ne bo zapustil.
In nikoli več ne bom sama.

To ni dejstvo. To je fikcija. To je dejstvo. To ni fikcija.

*In potem bi lahko bila tudi ... prostor kulturne in umetniške produkcije,
za katero ne bi bilo prostora drugje.
V meni bi lahko vile z lastnimi sredstvi, materiali in delovno silo, zgradile;
umetniške ateljeje,
tattoo studie,
športne dvorane za trening kung-fu samoobrambe, hip hopa, nogometa
in izvedbo medkulturnih nogometnih turnirjev »Brcnimo rasizem«.
Lahko bi zgradile;
koncertno dvorano,
kabare prostor »Pr Anđi«,
izvedbeni prostor »Modri kot«.
cirkuško dvorano »Cirkusarno NaokROG«*

in največji pokriti skate park v Evropi.

To je dejstvo. To ni fikcija. To ni dejstvo. To je fikcija.

ZELDA:

Grozoviti krči.

Vrtoglavice,

vročina,

slabost,

bolečina.

Ne morem stat,

ne morem spat,

ne morem delat,

ne morem seksat,

ne morem živet.

Boli.

»Gospa, ste samo malo bolj občutljiva.«

Nisem, mene res boli.

Imam visok prag bolečine.

Ampak mene še vseeno boli.

»Gospa, premlada ste, da bi to bil problem.«

Ampak saj nisem več tako mlada,

30 sem stara.

In mene boli.

»Gospa, lahko probate kontracepcijo.«

Ko sem imela 15 let, je sošolka iz paralelke umrla zaradi krvnega strdka v možganih, ker je jemala kontracepcijo.

Takrat sem si rekla, da tega strupa nikoli ne bom dajala vase.

»Gospa, potem vam preostane samo še nosečnost.«

Prosim?

»Gospa, dovolj ste stara, da začnete razmišljati o nosečnosti. Časa nimate več veliko, hkrati pa lahko to tudi reši vaš problem bolečin. Po rojstvu otroka so bolečine preverjeno manjše.«

Ampak jaz nočem otroka.

Jaz ne morem imet otroka.

Komaj skrbim zase,

kako naj še za koga drugega?

Kakšen je to medicinsko strokovni nasvet?

A vi veste, kaj pomeni imet otroka?

A bom res imela otroka, samo zato, da nimam več bolečin?

In mene še vedno boli.

Prosim, pomagajte mi.

Zelda ni več mogla spati.

Možgani so mleli in mleli

poganjali in producirali

generirali in koncipirali

in nikoli se niso ustavili.

SUKI:

In potem sem mu pustila, da me fuka.

Ne seksa,
ampak fuka.
Tako nekako, kot me naskakuje moja kužika pred spanjem,
ko me hoče dominirat,
in cvili
ker noče zaspat.
In sem mu pustila,
da me dominira,
ker bi drugače cvilil
in ne bi hotel zaspat.
In sem mu pustila, da me fuka.
V vagino, v usta, v rit.
Povsod.
Vagino.
Usta.
Rit.
Ker sem hotela, da zaduši vse moje razpoke,
da utiša vse moje krike.
Ker sem hotela čutiti povsod.
Ta sram.
To silo..
To sovraštvo.
To bolečino.
Ker skozi vse svoje razpoke kričim.
In jih je utišal.
Zadušil.
Fukal.
In čeprav mi je šlo na jok,
ker sem razmišljala o tem, kako se sovražim,
in čeprav mi ni pasalo,
ker me je fukal tako, kot da bi si ga drkal z mano, namesto s svojo roko,
sem mu pustila.
Da me pofuka.
Da me zapolni.
Da me utiša.
Fuka, fuka, fuka,
dokler me ne pofuka.
In potem ko utiša samega sebe,
Si me drzne vprašat:
- A si bla blizu ane?
Blizu tega, da ti pljunem v faco.
Ker me fukaš kot žival.
Ker me fukaš, kot da me ni.
Ker ne vidiš, da me ni.
Ker me ne vidiš.
Ker me ni.
Ker čeprav čutim bolečino
in sram
in te čutim povsod;
na meni,

v sebi,
ne čutim nič.
Ker sem nič.
In me ni.

*In potem je Suki prosil, če lahko gledata porniče, medtem ko fukata
in je rekla ok, čeprav ji ni bilo ok.
Ker ti mora bit ok.
Saj so samo porniči, saj to nima veze z njo.
In sta fukala objeta,
on s telefonom za njenim hrbtom in na njem rough anal porniči.
In medtem ko mu je prihajalo,
ni gledal nje, ampak je gledal ekran
in ko je pogledala na ekran, je bruhala.
In to ni bilo zadnjič, ko je pogledala na ekran in bruhala.*

ZELDA:

Revna, zgarana, bolna, osamljena sem jokala na tehno.

*In ko je Bonita začela jokati in jo je paralo od bolečin tako, da se je razlezla po tleh,
se je drl nanjo, »to ni varanje, to je isto, kot da bi gledal pornič«.
Temu se reče »gas lighting«.*

BONITA:

Nisem bila dovolj, ko sem se rodila.
Nisem bila dovolj, ko sem shodila.
Nisem bila dovolj, ko sem spregovorila.
Nisem bila dovolj, ko sem ljubila.

*Ko se je Bonita s svojo najboljšo prijateljico,
ki ji je bila najbližje na svetu, pijana hihitala in objemala na kavču, ji je rekel
»Kaj je, a si zaljubljena vanjo? A jo hočeš pofukat?«
Temu se reče manipulacija.*

To ni dejstvo. To je fikcija.

*Lahko bi bila tudi ... prostor produkcije znanja,
ki bi se prenesla v akademski prostor skozi »Časopis za kritiko znanosti«.
Lahko bi bila tudi ... prostor medijske produkcije,
ki bi dokumentirala politično in skupnostno dogajanje na »Komunal.org«.
Lahko bi bila tudi ... prostor avtonomne obrti in ročnih del,
vse od kolesarskih delavnic,
izdelave inštrumentov,
šiviljskih del
in različnih popravil.
Lahko bi bila tudi ... prostor akademske in kritične misli.
Lahko bi bila generator nove generacije
umetnikov,
politikov,
aktivistov,*

*raziskovalcev,
poklicnih novinarjev,
popravljalcev koles,
urednikov
in asistentov na Univerzi.
Lahko bi bila tudi ... prostor tranzita.
Lahko bi bila glavno stičišče za neformalno integracijo ljudi na poti skozi teritorij Balkana.
Lahko bi bila prostor zbiranja in distribucije donacij.
Lahko bi bila;
»Second Home«,
»Ambasada Rog«,
»No Border Craft«
in lahko bi dosegla sodbe na Evropskem sodišču za človekove pravice.*

To je dejstvo. To ni fikcija.

SUKI:
In potem se spomnim nanj,
ki me nikoli ni fukal,
niti seksal.
On me je ljubil.
In se spomnim, kako mi je šlo na živce,
da me ne fuka,
niti seksa,
ampak ljubi.
Sovražila sem njegove rahle premike
in nežne dotike.
In to, da me ljubi.
Ker je ljubil to kar je mislil, da vidi.
Ker mene v resnici nikoli ni videl.
Videl je to kar je hotel videti.
Samo hotela sem, da me pofuka.
Da pofuka iz mene vso to žalost.
Da me pofuka do sramu.
Da me pofuka do tega, da pozabim, kdo sem.
Da me pofuka tako, da me več ni.
Ampak on me je ljubil.
Se ljubil z menoj.
Kar koli že to pač pomeni.
In tako nisem mogla več fukat.
Nisem hotla več fukat.
Ker nič več ni pomagalo.
In ker nisem hotela več fukat, me nihče več ni videl.

*In Zelda je umirala od bolečin na urgenci,
v strahu,
da ji je počil slepič,
da ji odpovedujejo notranji organi.
In so ji zdravniki ponujali protibolečinske tablete, ki ne pomagajo,
antidepresive za depresijo, ki je nima,*

zdravila za anksioznost, ki je nima,
antibiotike za vnetja mehurja, ki ga nima,
jo spraševali, kaj je jedla, ker je mogoče samo kriva prebava,
ker krvni izvidi ne kažejo nobenih markerjev.
In ji je zdravnica,
ko jo je zaskrbelo, da ima policistične jajčnike
ali raka na jajčnikih
ali na maternici
ali na materničnem vratu
ali pa preprosto raka kjer koli
rekla, da ni študirala medicine in da ne more sama postavljati diagnoz
in da je pri 30-ih tako ali tako premlada za policistične jajčnike
ali pa katerega koli raka.
In potem je Boniti prek facebook messengerja povedal,
da jo je leto in pol nazaj prevaral z njeno najboljšo prijateljico,
s prijateljico, ki ji je bila najbližje na svetu,
v njunem skupnem domu,
medtem ko je ona spala v sosednji sobi,
ker je zjutraj morala zgodaj vstati.
In potem ji je rekel »da ne bi slučajno komu povedala, ker ti nihče ne bo verjel«.
Temu se reče »narcistična osebnostna motnja«.
Za narcistično osebnostno motnjo ni zdravila, ni terapije, ni pomoči.
In potem jo je izbrisal in blokiral čez noč.
Pobral svoje stvari in izginil čez noč.
Jo zapustil čez noč.
Kot, da nikoli ne bi obstajala.

BONITA:

Šla sva od tega, da sva govorila do 2 zjutraj,
do tega, da sva govorila 2 uri na dan,
do tega, da sva govorila 2 dni nazaj,
do tega, da nisva govorila nikoli več.

To je fikcija. To ni fikcija.

In potem bi nekega dne,
z vso to potencialnostjo vsega, kar bi lahko bila,
začela čedalje bolj motiti nekega devetega gospoda,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta.
In tako bi mi tega dne,
ta deveti gospod,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta,
napovedal prenovo.
Napovedal bi mojo prenovo in začetek gradbenih del,
znotraj katerih bi začel
rušiti nabrežni del mojega območja,
rušiti moje prizidke
in urejati park in garaže pod mano.
In ker bi se temu nekemu gospodu blazno mudilo,
a ne bi imel dovolj denarja

*in bi mu zmanjkovalo časa pred iztekom gradbenega dovoljenja,
bi se ta gospod odločil,
brez obvestila in opozorila
na meni vzpostaviti gradbišče in na meni začeti gradbena dela,
ne da bi zavaroval mene in vile,
ne da bi poskrbel za mojo varnost in varnost vil.
In tako bi ta deveti gospod
poklical še nekega desetega gospoda na bagerju
in še neke enajste gospode iz varnostne službe,
ki bi bila povezana z neonacističnimi skupinami.
In ker bi me vile hotele zavarovati,
bi začele intenzivno kampanjo obrambe
in bi vrgle svoja živa telesa pred vilice in gosenice bagra
in bi sestavile svoja živa telesa v živi ščit in barikade
in bi me varovale, vse dokler ne bi onemogočili izvedbe gradbenih del in rušenja.
In takrat bi prišla policija,
ki varnostni službi ne bi preprečila izvajanja nasilja nad vilami, ki bi me branile,
čep rav bi ta varnostna služba prekoračila svoja pooblastila.*

To je dejstvo. To ni dejstvo.

*In kljub temu da je Bonita 4 leta verjela,
da je on ljubezen njenega življenja,
da je on njeno edino življenje,
edina prihodnost,
ki si jo želi in predstavlja,
in ji je zdaj en velik bager vse to zrušil pred očmi,
ga je še zmeraj imela rada.
Še zmeraj si je želela njega, samo njega in nikogar drugega.
Še zmeraj si je želela z njim poročiti, z njim živeti, z njim imeti otroke.
Še zmeraj ga je ljubila
in še zmeraj ni mogla verjeti, da obstaja,
da ga je našla,
da je njen
in da je nikoli ne bo zapustil.
Temu se reče »delusion«.*

ZELDA:

*In vse to se nabira in nabira, nalaga nekje,
ta nekje, za katerega pojma nimaš, kje je,
veš samo, da ta nekje obstaja,
dokler ne počti, ne izbruhne in te ohromi.
In ne moreš jest,
ne moreš spat,
ne moreš razmišljat,
ne moreš živeti.
Dokler ne živiš več
in samo še obstajaš.
Iz dneva v dan
»samo« še obstajaš.*

In hočeš živet,
hočeš dihat,
hočeš se smejat,
hočeš delat,
hočeš se zabavat,
hočeš ljubiti.
Ampak ne moreš.
In »samo« še obstajaš.
V svoji zgodbi postaneš stranski lik
in samo nemočno opazuješ, kako se razvija tvoja zgodba.

*Vse dokler Zelda ni začela jokati
in moledovati, če ji lahko zdravnica naredi ultrazvok,
ker ni več verjela, da je to izgorelost,
ker je vedela, da v njej še vedno gori.
In ko zdravnica na ultrazvoku ni videla ničesar razen nekih senc in lis,
kar naj bi bilo normalno,
je Zelda iz joka prešla v histerično dretje,
dokler ni izsilila napotnice za Dnevni center za endometriozo,
kjer so končno opravili ultrazvok tako, kot je treba.
In ko so končno opravili ultrazvok tako, kot je treba,
so na njem našli;*

- 4-centimetrski tumor
- 2 endometrioma
- in levi jajčnik poln cist,

za kar so ji kot zdravilo ponudili

- zanositev
- kontracepcijo
- zdravo prehrano
- ali laparoskopijo.

Zelda je izbrala laparoskopijo.

SUKI:
Bila sem sama.

»Zakaj si pa tko sexy oblečena?«

SUKI:
Zares sama.

»Dej prid sm, če si upaš. Prid sm, če ne, bom jst pršu tja.«

SUKI:
Čisto sama.

In je Suki prestregel pot, jo povlekel za roko in jo posedel v svoje naročje.

SUKI:
Osamljena.

In ji zašepetal kurba na uho in jo polizal po vratu.

SUKI:

Sama.

»Teb se vid, da maš rada nasilno, a ne da maš?«

SUKI:

Čisto sama.

»Kaj gledaš kurba ena nagravná? Tko te bom pofuku, da zase ne boš vedla, pol pa k boš pofukana ležala na tleh, te bom poscal in utopil v lastnem scanju.«

SUKI:

Sama v majhni razpoki.

»Sej te mam rad, ampak z njo je blo bolš fukat kt s tabo.«

SUKI:

Sama v majhni razpoki v marmorju.

»A mislš, da plačujemo za to, da gledamo tvoj zapet vrat al tvoje joške?« In ji strgal mašno okoli vratu in razprl srajco.

SUKI:

Izgubljena v razpoki v marmorju.

»Ti si bolj huda, sam njo je blo bolš fukat od zadaj, ker ma večjo rit.« In ji ga porinil v rit.

SUKI:

Kričala in kričala.

SUKI:

»Dej no, a ga lahko daš sam mal v usta, sam tok, da mi pride?« In ji ga porinil v usta.

SUKI:

A je moj krik izginil v razpoki v marmorju.

ZELDA:

In končno veš;

da nisi nora,

da nisi občutljiva,

da ne pretiravaš.

Da imaš hudo obliko endometrioze,

da ti bodo verjetno morali pobrat cel jajčnik ven,

da imaš mogoče raka

in da verjetno nikoli ne boš mogla imeti otrok.

In čeprav si ravnokar vse to slišala

in čeprav pojma nimaš, kaj bo s tabo, s tvojim telesom, s tvojim življenjem,

ker nimaš ne dopusta, ne bolniške, ne našparanega denarja za okrevanje,

si prvič po šestih mesecih oddahneš.
In zadihaš.
Ker veš;
da nisi nora,
da nisi občutljiva,
da ne pretiravaš.
Da si bolna.
In da si imela prav.

To ni dejstvo. To je fikcija.

*In potem bi bila ... prostor skupnosti.
In potem bi se vame uspelo prebiti več kot 100 vil.
In bi prevzele nadzor nad mano,
me zavarovale,
zabarikadirale bi moje vhode
in bi kot vojni plen zasegle še bager, ki me je hotel porušiti,
ter bi ga kasneje prebarvale v roza barvo.
Vsa ta dogajanja v meni bi sprožila val solidarnosti in podpore v mestu s strani drugih vil
in kritiko mestne oblasti ter nekega devetega mestnega gospoda,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta.
In potem ... potem bi skupaj z vilami šle v tožbo proti mestu za motenje posesti
in bi zaprosile za zaščito
in bi dobile začasen odlok o zaustavitvi gradbenih del za časa trajanja postopkov na sodišču.
In potem ... bi se po uspešni obrambi poskusa moje deložacije,
v meni zgodila eksplozija skupnosti.
In potem ... potem nikoli več ne bi bila sama.
V meni bi se osvežile ekipe,
pridruževale bi se mi nove osebe,
v meni bi se snovali novi kolektivi,
v meni bi se odpirali novi prostori.
V meni bi bilo čedalje več vil.
In potem ... potem bi z vilami začele medijsko kampanjo
in bi dobile širšo podporo v mestu,
ki bi sprožila razprave o gentrifikaciji in privatizaciji javnega prostora.
In ker seveda, to temu devetemu gospodu,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta,
ne bi bilo po godu,
bi po neuspešni mediaciji z vilami, ki bi me branile,
sprožil tožbo za mojo izselitev in izročitev v upravljanje lastniku.
Mojemu lastniku,
nekemu devetemu gospodu,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta.*

To je dejstvo. To ni fikcija.

SUKI:
Nekateri smo ...
Razpoke v marmorju.
Nekateri smo razpoke v marmorju.

Nekateri smo ...
Nekateri nismo ...
Razpoke v marmorju se zlijejo ena v drugo,
kot rečni tokovi deroče reke.
A v vsaki razpoki nekdo kriči.
Vsaka razpoka je krik.
Vsaka razpoka je krik samote.
Vsaka razpoka je samo razpoka.
Razpoka v marmorju.
V deroči reki.

*In je Sukijino glavo porinil v svoje mednožje in jo držal tako, da je ni mogla premaknit.
Zeldi pa so takrat s šestimi iglami prebodli trebuh in našli 4. stadij endometrioze,
ki se je tako razrastla,
da so ji morali požgati celo maternično steno
in zalepiti vsa endometriotična žarišča,
tako da so ji na koncu komaj zakrpali nazaj levi jajčnik.
In takrat si je Zelda,
bolj kot vil,
najbolj na svetu zaželela,
da bi imela;
8-urni delavnik,
z 21-imi dnevi plačane dopusta
in bolniško.
Pa tega ni imela.
Ker je raje vse delala po svoje.*

ZELDA:
In spet »samo« moraš potrpet.
In spet »samo« moraš preživet.
In spet »samo« moraš moraš moraš.

BONITA:
In rada sem ga imela,
ko me je poniževal,
varal,
izsiljeval,
se drl name,
loputal z vrati
in razbijal stvari po stanovanju.

*Ko »rad te imam« pride v paketu z »govedo prizadeto«, to ni ljubezen.
Ko »hočem bit s tabo do konca življenja« pride v paketu s »to ni varanje«, to ni ljubezen.
Ko »lepa si« pride v paketu s »ti mi nisi dovolj, ker rabm fukat tut druge«, to ni ljubezen.
Ko »oprosti« pride v paketu s »tvoj največji problem v lajfu je, da ma tvoj fotr rajš tvojga
bratca kot tebe«, to ni ljubezen.
Ko ne udari tebe, ampak udari steno poleg tebe, je to nasilje.
Ko ti reče »ti si vsega kriva, zaradi tebe sm tak,« je to nasilje.
Ko se zdira v tvoj obraz, je to nasilje.
Ko ti skozi zobe grozi pred očmi, je to nasilje.*

Ko brca, meče in razbija stvari po stanovanju, je to nasilje.

To ni dejstvo. To je fikcija. To je dejstvo. To ni fikcija.

In potem bi bila ...

Ker bi tožba proti meni in vilam znašala okoli 200.000 evrov,

bi skupaj začele zbirati denar za sodne stroške.

In ker bi sodni stroški postajali čedalje višji,

vile, ki bi se zame borile,

pa bi bile čedalje bolj revne in izgorele,

čedalje manj bleščeče in sijoče in rožnate,

bi se med njimi začeli notranji konflikti.

Finančni in politični pritiski v obliki neenotnih stališč

bi začeli razdvajati vile, ki bi me branile.

Nekatere vile bi si zame želele anarhizem,

nekatero vile bi si zame želele leninizem,

nekatero vile bi si želele mojo avtonomijo,

nekatero vile bi si želele mojo legalizacijo in formalizacijo.

V meni bi se tako začeli medosebni spori in nasilje

zaradi različnih interpretacij in razumevanja notranje organizacije in hierarhij,

zaradi boja egov in ekscentrikov za prevlado nad mano.

Nekatere vile bi v meni videle prostor za grajenje tovarištva in vzdrževanje medsebojnih odnosov,

nekatero vile bi v meni videle izgovor

za lastne aktivistične kredoe, politične kariere ali terapevtske krožke.

Tiste vile, ki bi me zgradile, obnavljale in vzdrževale z lastnimi rokami,

ne bi več imele enake vizije kot tiste vile,

ki bi v meni kreirale programe in vsebine.

Moja radikalna odprtost bi za sabo povlekla čedalje več nenaslovljenih socialnih problemov,

ki ne bi naleteli na systemske rešitve,

temveč na preživetvene strategije

in na čedalje več kriminalizacije, preganjanja, kaznovanja, drog, kraj in nasilja.

Ker bi bila policija čedalje bolj prisotna,

ker bi bilo čedalje več intervencij ter nezaupanja sosedov in skupnosti,

bi me nekatere vile počasi začele zapuščati in pozabljati.

Nekatere vile pa bi se še vseeno borile dalje.

To je dejstvo. To ni fikcija. To ni dejstvo. To je fikcija.

SUKI:

Premalokrat v življenju sem rekla ne.

Bala sem se te besede.

Bala sem se, kaj vse mi lahko zapre.

Prepreči.

Omeji.

Niti pomislila nisem, da me ta beseda lahko reši.

SUKI, ZELDA, BONITA:

NE.

Nehaj.

Boli.
Ne ...
Nočem tega!
Boli!
NE!
Prosim ne ...
Ne ...

SUKI:
NE sem se drla v glavi.
NE NE NE!
Ampak samo v glavi.
Ker glas ni poslušal.
Glasilke so zamrznile.
Nihče ni slišal.
Nihče ni videl.
Dokler se moje telo ni odločilo spregovoriti zame.
Zakričati NE!
Me onespособiti.
Me ohromiti.
Tako da sem obnemela.
Utihnila.
Umrla.
Scenografija,
dekoracija,
mrtva priroda.

*In je Suki zaspala, ker ni hotela seksat z njim,
ko je bil ves objesten in našmrkan,
ker seks z njim, ko je bil ves objesten in našmrkan, ni bil seks,
ampak nasilno naskakovanje.
In je zaspala, dokler je ni zbudilo vzdihovanje in vzklikanje in majhna modra luč.
In se je obrnila in videla, da zraven nje, medtem ko ona spi,
gleda porniče in si ga drka.
In je začela jokati.
In je rekel:
»ja sorry, kaj si pa mislila, jst sem čist prizadet od speeda, če ti ne boš, bom pa sam«.
In se je obrnila nazaj na svojo stran in jokala dalje v tišini.
In potem je prišla ena vila in je rekla »ne«.*

SUKI:
Celo življenje sem se bala besede *ne*.
Ker sem samo želela, da me nekdo vidi.
Čeprav je bila to edina beseda, ki me lahko reši.
Edina beseda, ki bi mi lahko prihranila bolečino.
Edina beseda, ki bi ...

*In mu je Suki rekla »ne«, to boli, nehaj. Ampak ni nehal. Ker nikoli ne nehajo.
In takrat ko je Zelda ležala v bolnici,
v svoji nagravnjeni socialistični halji,*

*zadeta s pomirjevali in protibolečinskimi tabletami,
zorjena in rejena za anestezijo in mesarsko klanje,
je tisti prvi miligram prilezel do njenih možganov,
in se je vse ustavilo.*

Misli ji niso bežale.

Ni rabila delati.

Ni rabila producirati.

Ni rabila reproducirati.

Lahko je samo bila.

*Fokusirala se je lahko samo na eno točko,
samo na eno misel*

in v tem vztrajala, kolikor dolgo je želela.

Mislila je samo na to, kako ne misli na nič.

Prvič v življenju ni razmišljala o ničemer.

Bila je pomirjena.

Mirna.

Prvič v življenju, je razumela, zakaj so ljudje tako pogosto odvisni od pomirjeval.

V njej je bil en velik prazen nič.

In ta »nič« je bil boljšega okusa

kot katero koli delo,

kot kateri koli uspeh,

kot kateri koli »najboljše«

in »bravo«, ki jih je kadar koli osvojila.

Ta »nič« ji je prvič dal občutek, da je »vse«.

BONITA:

In rada sem ga imela, ko je bil pijan, zadet in objesten.

In rada sem ga imela, ko je bil nasilen.

In rada sem ga imela, ko so mi vsi rekli, naj grem stran.

In jaz sem jim rekla, da ga imam rada, ker me nikoli ni udaril, ker je »samo«;

»samo« z roko udarjal ob zid,

»samo« loputal z vrati,

»samo« grozil, da se bo ubil,

»samo« brcal in razbijal stvari po stanovanju,

se »samo« drl name,

me »samo« poniževal,

me »samo« varal,

ga »samo« ni bilo domov,

se »samo« ni javljal,

je bil »samo« pijan in zadet in objesten,

je bil »samo« potreben in hotel fukat,

me »samo« imel rad, kot je vedel in znal.

Ker imamo vsi radi »samo« tako, kot vemo in znamo.

In jaz sem ga imela rada.

Brez »samo«.

Rada.

Najraje na svetu.

*In ko je Bonita ostala sama v stanovanju, kjer se je vse to zgodilo,
kjer sta jo, medtem ko je spala v sosednji sobi*

izdali njeni najbližji osebi in ji o tem leto in pol v obraz lagali,
v stanovanju, kjer je z njim zgradila svoj dom,
svojo družino,
svojo prihodnost,
kjer se je vse začelo rušiti kot na gradbišču,
je Bonita drugič v življenju molila.
Bonita nikoli ni klicala,
ko je rabila pomoč.
Bonita nikoli ni prosila za pomoč.
Ampak Bonita je v tem trenutku vedela,
da če ne bo poklicala in molila,
da pridejo vile in jo rešijo,
si bo prerezala roke,
se bo obesila,
si bo izkopala oči,
iztrgala možgane,
se zažgala,
se ulegla pod bager,
v najhujšem primeru
pa vrnila,
k njemu
k njej
k pekl.
V tem trenutku je Bonita prvič klicala.
V tem trenutku je Bonita drugič molila.
In v tem trenutku so vile prišle
in odpeljale Bonito.

ZELDA:

In potem ti vse poberejo ven,
te razmesarijo,
dajo recept za hormone in pošljejo domov.
Domov, brez bolniške.
Ker ti po laparoskopiji pripadata samo dva tedna bolniške,
meni, samozaposleni v kulturi,
pa bolniška začne pripadati šele po 31. dnevu.
In potem prvič v življenju jemlješ najmočnejšo hormonsko kontracepcijo,
ki je tako močna, kot da bi vsak dan jemal jutranjo tabletko.
In se ti telo sesuje,
kot, da bi te povozil bager.
In se ti prištevnost sesuje,
in postaneš samo še razpoka v marmoku.
In te hormoni prevzamejo in skoraj privedejo v smrt,
in veneš kot gnila potonika obrnjena na glavo
in vsak dan hočeš umreti,
ker ne moreš več živeti,
ker nimaš kontrole,
ker nimaš moči,
ker si ujetnica lastnega telesa in nikakor ne moreš ven.
Ker si scenografija,

dekoracija,
mrtva priroda.
Ker če nehaš jest tablete,
se bodo endometriomi razrasli,
tumorji zopet pojavili,
morda celo razvili v raka
in te ubili s počasno bolečo smrtjo.
Otrok tako ali tako ne moreš več imet,
razen če nehaš s tabletami in tvegaš, da umreš od raka,
ali pa da tvoj otrok umre v tvojem telesu, preden se rodi,
seveda zgolj pod pogojem,
da pred zanositvijo leto in pol ne ješ tablet
in upaš, da te že v tem času vmes ne pobere.

BONITA:
In ko sem posušena,
izcuzana barv in vonja in mehkobe,
gnila v vazi, polni plesni in mrčesa,
sem bila še edina stvar, ki je ostala.
Stanovanje se je izpraznilo,
on je odšel,
nje ni bilo več
in tako sem ostala sama.
Jaz;
scenografija,
dekoracija,
mrtva priroda.
To sem jaz.
Že od majhnega.
Scenografija.
Dekoracija.
Mrtva priroda.

*Nikogar več ne zanimajo ljubezenske zgodbe,
nihče več ne verjame v ljubezen.
Bonita je nehala verjeti v ljubezen
in začela verjeti v vile.*

To ni dejstvo. To ni fikcija.

*In tako bi bila ... postalo bi me strah, da bom spet ostala sama.
Da bodo vile nehale verjeti vame in me tudi one zapustile.
In tako bi postala tudi ... prostor nenehne napetosti.
Postala bi prostor konstantne straže, dežurstev, različnih oblik pritiskov mesta.
Kljub poskusu predstavitve možnih rešitev konflikta med vilami in mestom,
s konkretnim predlogom o mojem preoblikovanju v zadrugo,
s konkretnim predlogom o formalizaciji moje prenove in priznavanju moje avtonomije,
bi vile spodletele.
Vame bi začeli vstopati;
neki dvanajsti gospodi varnostniki,*

neki trinajsti gospodi cenilci,
neki štirinajsti gospodi sodni izvršitelji.
Grožnje o moji izselitvi s strani mojega lastnika,
nekega devetega gospoda,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta,
bi povzročile čedalje večje pritiske,
nezaupanje
ter posledično čedalje manj dogajanja,
manj programa,
manj življenja,
manj upanja,
manj vil.

To je dejstvo. To je fikcija.

SUKI:

In sem ostala tiho.
In sem se oblekla in šla domov.
In pozabila.

In potem je prišla druga vila in je rekla »ne«.

SUKI:

Dokler nisem začela imeti mor,
vsako noč,
noč za nočjo,
ki jih nikakor nisem in nisem razumela.
Dokler prijatelju nisem povedala, kaj se je zgodilo,
in mi je rekel »pa ti sploh veš, da si bila ...«
In sem bila tiho.
Nisem vedela, da sem bila.
Čeprav sem vedela, da sem bila.
Ampak sem ostala tiho.
In nisem več gledala nazaj.
Ni bilo prvič, ne zadnjič.
Malo sem se že navadila,
malo sem ...
Pozabila.

In mu je Suki rekla, da ne more, da ji ne paše.

In sta šla spat.

Dokler je ni zbudil neprijeten občutek.

*In še preden se je dobro zbudila,
je slišala sopihanje in čutila kurac v seb.*

In je potrpetela, ker je »samo« treba potrpet.

*In ko mu je zjutraj povedala, kaj se je zgodilo
in da ji je bilo neprijetno, je rekel;*

»oprosti, ne spomnim se, očitno sem to samo počel v spanju«.

In to ni bilo zadnjič, ko se ni spomnil in ko je to počel »samo« v spanju.

In potem je prišla tretja vila in je rekla »ne«.

In potem ...

Potem je Zelda postala jezna.

Ker v tamponih še zmeraj lahko najdemo sledi svinca in arzenika.

Ker v zdravstvu primanjkuje raziskav, ki bi bile usmerjene specifično v žensko zdravje.

Ker ženske po večini ne sodelujejo v zdravstvenih raziskavah za nova zdravila, saj naj bi njihovi hormoni vplivali na rezultate testiranih zdravil.

Ker je večina zdravil dostopnih na farmacevtskem trgu, vključno z merami in višinami njihovih doz, še zmeraj prilagojeno moškemu in ne ženskemu telesu.

Ker je erektilna disfunkcija še vedno bolj raziskana kot katera koli druga partikularno ženska bolezen.

Ker večina bolezni, ki v večji meri prizadenejo ženske kot moške, prejemajo nižja sredstva za raziskavo kot bolezni, ki so prevladujoče za moške.

Ker je bil leta 2020 samo 1 % zdravstvenih raziskav (onkraj onkologije) usmerjen v raziskavo bolezni, za katerimi trpijo ženske.

Ker je med letoma 2019 in 2023 11 start-up podjetij raziskovalo erektilno disfunkcijo in raziskavam namenilo okoli 1,24 milijarde, medtem ko je 8 start-up podjetij za raziskovanje endometrioze prejelo samo 44 milijonov.

Ker so endometriozo zaradi simptomov, kot je neznosna bolečina med menstruacijo, spolnimi odnosi in uriniranjem, kronična bolečina medenice, napihovanje trebuha, vaginalna vnetja in vnetja mehurja, slabost, utrujenost, tesnoba, depresija in neplodnost, začeli redno diagnosticirati šele zadnjih 15 let.

Ker za endometriozo zboli 10 % ali 190 milijonov žensk v reproduktivni starosti in za njo onkraj blaženja simptomov s kontracepcijo in protibolečinskimi tabletami ter rednimi laparoskopskimi operacijami odstranjevanja endometriotičnih žarišč, cist in tumorjev, še zmeraj ni zdravila.

Ker je endometrioza ena izmed 10 najbolj bolečih kroničnih obolenj, za katero ni zdravila, vendar se še zmeraj ne podrazumeva kot bolezen, ki bi onemogočala normalno življenje in delo.

Ker v revnejših državah in državah s slabšim zdravstvenim sistemom lahko ni (pravočasno) diagnosticirana in se razvije v endometriotičnega raka.

ZELDA:

Zakaj se vedno borijo ranjeni in nikoli ne tisti, ki so celi?

BONITA:

In sem se odločila, da bom sama.

Ker edina oseba, ki me nikoli ne bo zapustila, sem jaz.

Ker potonika mora spet vzklit, zrast, živet.

In jaz sem tista, ki jo bo zalivala.

Ker jaz nisem ne scenografija, ne dekoracija, ne mrtva priroda.

Jaz sem potonika.

In jaz sem živa.

Vile so prišle Bonito iskat, ko se je bala za svoje življenje.

BONITA:

1 leto sem si rekla,

1 leto si bom vzela,

1 leto bom zaprta,

1 leto bom sama,

za 1 leto bom izginila
v razpoko v marmorju.
In nisem rekla nič.
Ostala sem tiho.
In izginila.

Vile so Boniti pomagale čistiti, ko se je vrnila v razmetano in razbito stanovanje.

BONITA:

In zdaj, ko lahko govorim,
zdaj, ko lahko pišem,
zdaj bom povedala vse.
Vse, česar takrat nisem
in kar zdaj lahko.
Ker nimam več nič izgubiti
in ker mi je vseeno.

Vile so Boniti pomagale pospravljati, ko je pakirala svoje staro življenje.

To ni dejstvo. To je fikcija.

In potem ... Potem bi prišla neka epidemija nekega virusa.

In potem bi prišle omejitve.

Prišlo bi onemogočanje prireditev.

Prišlo bi onemogočanje javnih dogodkov.

Prišlo bi onemogočanje javnega druženja in zbiranja.

Prišlo bi onemogočanje socialnih stikov.

Prišla bi samota.

Prišla bi osamljenost.

Prišla bi nesigurnost.

Prišla bi tesnoba.

Prišla bi depresija.

Prišla bi nemoč.

Prišel bi obup.

In takrat ... Takrat bi jaz začela propadati.

In takrat ... Takrat bi začelo propadati vse.

In takrat bi Evropska unija prepovedala bleščice

in bi vile izgubile svoj čudežni prah.

To je dejstvo. To ni fikcija.

SUKI:

Čutila sem, da umiram,

zares umiram.

Shirana,

dehidrirana,

polomljena,

izpraznjena,

anksiozna,

panična,

mrtva.
Razmišljala sem, da se vržem pred Shinkansen.
320 km/h.
Nekje sredi Japonske.
Nihče ne bo opazil.
Nihče ne bo slišal.
Nastala bo samo nova razpoka v marmorju.
In mene več ne bo.
Ne bo več bolečine.
Ne bo več bolelo.
Ne bom več bolela.
Ne bom več.
Ne bo več.
Ne več.
Ne.

In potem je prišla četrta vila in je rekla »ne«.
Zeldi pa nihče ničesar ni povedal.
Zeldi nihče ni povedal,
da bolečine, ki jih je doživljala vsa ta leta, sploh ne bodo najhujša stvar, ki jo čaka.
Zeldi nihče ni povedal,
da operacija, ki jo je prestala in brazgotine, ki bodo ostale za njo, sploh ne bodo najhujša stvar, ki jo čaka.
Zeldi nihče ni povedal,
da nove bolečine, krvavitve, izcedki, slabosti in omotice kot stranski učinki hormonov, ne bodo najhujša stvar, ki jo čaka.
Zeldi nihče ni povedal,
da rane, ki se ji bodo razrasle na obrazu, in dlake, ki bodo poganjale na še neporaščenih delih telesa, ne bodo najhujša stvar, ki jo čaka.
Zeldi nihče ni povedal,
da napihnenost in prehajanje med prenašanjem in stradanjem, ne bodo najhujša stvar, ki jo čaka.
Zeldi nihče ni povedal,
da šestmesečna depresija, anksioznost in suicidalnost, ne bodo najhujša stvar, ki jo čaka.
Zeldi nihče ni povedal,
da je najhujša stvar, ki jo čaka to,
da se nikoli več ne bo počutila dobro v svojem telesu,
da nikoli več ne bo zaupala svojim mislim, počutju in presoji,
da nikoli več ne bo mogla sanjat o otrocih,
ki bi jih naučila, kako se igra vile.

ZELDA:
Kaj je bilo prej, rana ali borba?

Najhujša stvar, ki jo je čakala,
jo je dočakala.
In čeprav najhujša stvar, ki jo je dočakala,
še traja,
in traja
in traja

*in bo še dolgo trajala,
jo je najhujša stvar, ki jo je dočakala,
naučila,
da zmore vse.
Prav vse.
Da ni stroj.
Da ni bager.
Ampak vila.*

ZELDA:

Vsakič, ko boli bolj, boli tudi manj, dokler ne boli toliko, da sploh ne boli več.

BONITA:

»Sej si močna, ti boš to že, maš to, you got this, če pa kdo zmore, pa zmoreš ti.«

Jebite se,
jebite se,
jebite se.
Ne zmorem.
In nočem.
Hočem bit šibka,
kot nebogljen otrok,
da me mami objame
in me boža
in mi nosi stvari
in reče, da bo vse v redu.
Da se ne rabim več truditi,
da ne rabim več nikogar reševati.
Hočem, da nekdo reši mene,
hočem, da pride dobra vila in me reši.
Mami, kje si?
Mami, zakaj ne pomagaš?

Vile so Boniti ponudile sobo, ko ni imela kam za iti.

BONITA:

Nehala sem hoditi ven.
Nehala sem se družiti.
Nehala sem z vsem.
Strah me je bilo stopiti iz stanovanja,
strah me je bilo videti njega,
videti njo,
videti kogar koli,
ki bi me pomiljeval,
vprašal »kako si«,
me zasmehoval,
me obrekoval,
me pogledal,
me ne pogledal.
Strah me je bilo, da bom umrla,
strah me je bilo, da bom morala še živeti,

strah me je bilo, da bom za vedno sama.

Vile so Boniti pokazale, da zmore vse.

To ni dejstvo. To ni fikcija.

In takrat bi postala ...

Takrat bi se začela moja nasilna ilegalna evikcija,

v kateri bi iz mene bile izgnane vile,

ki bi me branile,

ki bi v meni spale,

ki bi se v meni skrivale,

ki bi v meni živele,

ker ne bi imele nikamor drugam.

Takrat bi se na meni začela takojšnja vzpostavitev gradbišča,

prisotnost varnostne službe

in začetek rušenja.

In čeprav bi se tokrat mobilizirala s protestom,

da bi se zaščitila,

da bi me vile zaščitile,

bi bila prepozne

in imobilizirane s strani močnih epidemijskih ukrepov in preprečevanja zbiranja.

Moj protest in protest mojih vil

bi se končal s poškodbo in uničenjem osebnih stvari in opreme,

hudim policijskim nasiljem,

uporabo solzivcev,

pretepanjem,

aretacijami

in astronomskimi kaznimi.

In tako bi postala scenografija, dekoracija, mrtva priroda.

In tako bi mene, moje telo in moje vile

porazilo,

porušilo,

iztrebilo,

prav moje mesto

in na njenem čelu moj lastnik,

tisti deveti mestni gospod,

ki se je slučajno znašel na vrhu mesta.

A vile se ne bi predale.

Vile bi se skrile.

Vile bi nabirale nove moči,

popravljale svoja krila

in iskale biorazgradljive nadomestke bleščic.

To je dejstvo. To je fikcija.

SUKI:

In potem sem se odločila, da bom zares uživala.

In da bom uživala sama.

Na skrivaj, v tišini, ko ne bo nikogar.

Ko bom sama in me nihče ne bo videl.
Ko bom skrita v razpoki v marmorju.
Ko mi nihče nič ne bo mogel.
Ko me bodo v roke lahko vzele samo moje roke.
In takrat bo moja samota postala moja moč.
S samoto bom premagala samoto.
V razpoki v marmorju.

*Vile so Suki pokazale, da zmore vse.
In ko se je Zelda zbudila v bolnišnici,
v svoji nagravnjeni socialistični halji,
zadeta s pomirjevali in protibolečinskimi tabletami,
razrezana, razmesarjena, razklana, zažgana, izpraznjena, z zatečeno črno roko,
se je razgledala po sobi.
Sobi, v kateri je prvič ležala samo z ženskami.
Ženskami, ki so preživele isto kot ona, nekatere lažje, nekatere hujše.
In ko je zdravnica prišla do nje in ji rekla, da ima 4. stadij endometrioze,
da bo do konca življenja morala jemati močne hormone,
da verjetno nikoli ne bo mogla imet otrok,
si je Zelda samo oddahnila, da je živa.
Prvič po enem letu je bila vesela, da je živa.
In ko je 42-letna ženska zraven nje jokala,
saj so ji odstranili maternico in oba jajčnika,
in ko je 29-letna ženska zraven nje jokala,
saj ne bo mogla imet otrok,
in ko je 34-letna ženska zraven nje jokala,
ker je končno ozdravljena in pripravljena na zaplod,
je Zelda spet začela verjeti v vile.*

ZELDA:
Zakaj dušice vežemo,
namesto da bi jih pritrdili?
Zakaj betoniramo mesta,
ne betoniramo pa dušic?

Vile so Zeldi pomagale it na WC, ko ni mogla sama.

BONITA:
In potem sem spremenila vse.
Zamenjala sem vsa mila, šampone, mehčalce, detergente, deodorante in parfume.
Spremenila sem vso svojo prehrano, nehala jest meso, ribe, laktozo, gluten in pšenico.
Kupila sem nove posode, posteljnine, pribor, pohištva in obleke.
Zamenjala sem vse lokale, prizorišča, javne prostore in dogodke.
Zamenjala sem svojo družbo, ljudi, zanimanja, filme, knjige, serije, glasbo in platforme.
Postrigla sem si lase, se izstradala za 10 kg, zamenjala barve, garderobo, nakit.
Samo, da ne bi bila več takšna, kot sem bila zate.
Samo, da ne bi več bila scenografija, dekoracija, mrtva priroda.

Vile so Boniti pokazale, da je gozdna nimfa.

To ni dejstvo. To je dejstvo. To ni fikcija. To je fikcija.

*In potem ... potem bi začela izginjati.
In potem ... potem bi na mojem mestu,
na mojih ruševinah,
na mojem pogrebu,
ta isti deveti mestni gospod,
na meni zgradil svetlečo palačo iz marmorja.
Odprl bi jo za mesto in zaprl za vile.
To ne bi več bila jaz.
To ne bi več bila tovarna vil.
To bi bila svetleča palača iz marmorja
nekega devetega mestnega gospoda,
ki se je slučajno znašel na vrhu mesta.
To bi bila svetleča palača iz marmorja
nekega stošestinštiridesetega,
nekega dvestotega,
nekega štiristopetintridesetega,
nekega sedemstosvaindvajsetega gospoda
in nekih mestnih gospodov prijateljev.
To bi bila svetleča palača iz marmorja
polna novih svetlečih dobrot,
novih svetlečih strojev,
novih svetlečih kavarn,
novih svetlečih umetnosti
in nekih drugih svetlečih vil.
Scenografija,
dekoracija,
mrtva priroda.
A vsak marmor ima razpoke
in vile se skrivajo v razpokah v marmorju.*

Kaj je razlika med dejstvom in fikcijo?

SUKI:

Mi nismo produkt svoje travme,
mi smo produkt tega, na kakšen način smo svojo travmo premagali.

Vile so Suki pokazale, da je japonska bojevnica.

ZELDA:

Hotela sem se;
restartat,
refreshat,
shut downat,
potem pa sem ugotovila,
da mogoče samo rabim nov operacijski sistem.

Vile so Zeldo tuširale, ko se ni mogla sama.

ZELDA:

Nehala sem hodit ven,
nehala sem se družiti,
nehala sem z vsem.
Strah me je bilo stopiti iz stanovanja,
strah me je bilo paničnih napadov,
videt kogar koli,
ki bi me vprašal »kaj pa zdej kej delaš«,
kogar koli, ki bi me pomiljeval,
me zasmehoval,
me obrekoval,
me pogledal,
me ne pogledal.

Vile so Zeldi kuhale, ko ni zmogla sama.

ZELDA:

Zbudi se.
Zbudi se.
Zbudi se, ti govorim že eno leto.
Zbudi se.
In spet bo vse po starem.
Zbudi se in spet bo vse po starem.
Zbudi se, zbudi se, zbudi se.
Da vidiš, da ni nič drugače.
Budna si.
Budna si.
In vse je drugače.

Vile so Zeldi pokazale, da zmore vse.

ZELDA:

Včasih je treba samo poslušati.
In slišati.
Ker ne glede na to, kaj ljudje rečejo,
besede lahko spremenijo svet.

Vile so Zeldi pokazale, da je prižgana petarda.

BONITA:

Ko odrasteš,
ugotoviš, da spremembe sveta niso v revolucijah,
spremembe sveta
so v malih stvareh,
malih dejanjih
in malih besedah.

SUKI:

Ne nehamo se igrati, ker se postaramo,
postaramo se, ker se nehamo igrati.

ZELDA:

Vse, kar nam ostane, je,
da se igramo, igramo, igramo

BONITA:

in se nikoli ne nehamo igrat.

SUKI:

Da za vedno ostanemo otroci,
ki zdaj igrajo vile, ki lahko spreminjajo svet.

In potem je minilo eno leto.

*In ko Suki, Zelda in Bonita že dolgo časa niso več srečale vil,
so na poti domov videle,
kako je en moški zabodel drugega.*

Prvi je zbežal, drugi je obležal.

Zbale so se za svoja življenja,

za svojo varnost,

za svoje mesto,

za svoj dom.

In potem so se razgledale naokoli.

Nihče se ni ustavil,

nihče ni niti pogledal,

nihče ni nič naredil.

Nihče ni videl razpoke v marmorju.

Nihče ni videl vil.

In takrat so vedele,

da če se ne bodo ustavile,

da če ne bodo niti pogledale,

da če ne bodo nič naredile,

da če ne bodo poslušale

in da če ne bodo slišale,

bo ostala samo še ena razpoka v marmoku,

ki se bo zlila s tokovi drugih razpok v deroči reki.

In bo samo scenografija, dekoracija, mrtva priroda.

In Zelda, Suki in Bonita v to niso želele pristati.

In takrat je Bonita poklicala rešilce,

Zelda policijo

in Suki zabodenca ulegla na tla,

ga mirila,

ga ohranjala pri prisebnosti

in mu z oblekami pritiskala na odprte rane.

*Pred njihovimi očmi je umiralo skrhamo, revno, izčrpano, zlorabljeno, zrušeno telo,
izgubljeno v razpoki v marmorju.*

A njih več ni bilo strah,

ker so vedele, da zmorejo vse.

Ker so toliko tega preživele že same,

so vedele, da bo preživel tudi on.

In so govorile z rešilci,

in so govorile s policijo,

*in so govorile z zabodencem.
In ko so zabodenca reševalci oskrbeli
in jim povedali, da bo z njim vse v redu,
in ko so policaji začeli iskati moškega, ki ga je zabodel,
in jim povedali, da ga bodo našli,
in ko jim je zabodenec v zadnjih izdihljajih rekel »thank you«,
so vedele,
da so vile že ves čas bile one.
In da smo vile lahko vsi.
Če poslušamo,
in slišimo
razpoke v marmorju.
In vile so tiste,
ki vse razpoke držijo skupaj v enem velikem kosu,
kjer dušice niso privezane,
temveč dušice trdno stojijo.
In takrat so ugotovile, da se vsak bori s svojim »samo«.
Da se vsi sami borimo »samo« s svojo samoto
in ko ugotovimo, da nismo edini, lahko pripadamo.
Takrat nismo več sami.
Takrat »samo« postane samo.
In ga več ni.
In smo svobodni.*

ZELDA:
Telo je kolapsiralo

BONITA:
srce je bilo zlomljeno,

SUKI:
zaupanje uničeno.

ZELDA:
Bager je rušil spomine,

BONITA:
ljubezni,

SUKI:
telesu,

ZELDA:
jajčnike.

ZELDA:
Moje telo polno hormonov, prazno tumorjev,

BONITA:
polno upanja, prazno ljubezni,

SUKI:
polno borbe, prazno nasilja.

ZELDA, SUKI, BONITA:
Jaz nisem scenografija.
Jaz nisem dekoracija.
Jaz nisem *mrtva priroda*.
Lahko me rušijo z bagerji,
lahko me žgejo in prebadajo z iglami,
lahko se derejo name in me zlorablajo,
lahko me ponižujejo in posiljujejo,
utišati pa me ne morejo.
Ker ne glede na to kaj ljudje rečejo,
besede lahko spremenijo svet.
Besede lahko pričarajo vile.
Jaz sem vila.
Jaz sem razpoka v marmorju.
Jaz sem privezana dušica.
Jaz sem stroj.
Jaz sem prižgana petarda.
Jaz sem potonika.
Jaz sem gozdna nimfa.
Jaz sem deroča reka.
Jaz sem japonska bojevnica.
Jaz sem superherojka.
Jaz sem vila.
Jaz sem samo jaz.
Jaz sem dejstvo.
Jaz sem fikcija.

*Če me ne bi bilo,
izbrisani ne bi dobili odškodnin.
Če me ne bi bilo,
bi danes še marsikdo bil brez statusa.
Če me ne bi bilo,
bi marsikdo moral svojo duševno krizo prisilno prestati v psihiatrični bolnišnici.
Če me ne bi bilo,
marsikdo ne bi mogel ubesediti svoje socialne stiske.
Če me ne bi bilo,
bi se marsikdo še zmeraj sramoval svoje margine, stigme in zatiranja.
Če me ne bi bilo,
ne bi bilo odpiranja marginalnih tematik v javnem diskurzu.
Če me ne bi bilo,
se margine ne bi pojavljale v nevladnih organizacijah, akademskih krogih in institucionalni politiki.
Če me ne bi bilo,
marsikdo ne bi začel svoje politične kariere.
Če me ne bi bilo,
ne bi bilo;
»Boj za«,*

»Levice«,
»Iskre«,
»Inštituta 8. marec«.
Če me ne bi bilo,
marsikateri umetnik ne bi
izdal svojega albuma,
dobil samostojne razstave,
imel prvega koncerta,
imel prve predstave,
začel nastopati na insititucionalnih odrih
in začel dobivati razpise, nagrade in priznanja.
Če me ne bi bilo,
ne bi bilo
opreme za proteste in javne dogodke,
prostorov za učenje,
prostorov za debato,
prostorov za druženje,
prostorov za kuhanje,
prostorov za popraviljanje,
prostorov za umetniško ustvarjanje.
Če me ne bi bilo,
si marsikdo ne bi mogel privoščiti ogleda kulturnih dogodkov.
Če me ne bi bilo,
bi se marsikdo še zmeraj sramoval svoje revščine in neizobraženosti.
Če me ne bi bilo,
bi bil marsikdo še zmeraj sam.
Če me ne bi bilo,
bi marsikoga deportirali,
se ne bi ponovno srečal s svojo družino,
si ne bi našel službe
in se ne bi naučil slovenščine.
Če me ne bi bilo,
se marsikdo ne bi rešil ceste,
marsikdo ne bi dokončal srednje šole,
se vpisal na faks,
našel službe,
se zaljubil,
poročil
in imel otrok.
Če me ne bi bilo,
ne bi bilo »Ljudske protestne skupščine«,
ne bi bilo kolesarskih protestov,
ne bi bilo konca diktature desne vlade.
Če me ne bi bilo,
ne bi bilo »Participativne Ljubljanske Avtonomne Cone«.
Če me ne bi bilo,
ne bi bilo Suki, Zelde in Bonite.
Če me ne bi bilo,
ne bi bilo vil.
Če me ne bi bilo,

*ne bi bilo koles
in ne bi bilo prihodnosti.
Ampak mene nikoli ni bilo.
Bile so samo vile,
ki so se skrile v razpoke novih marmornih stavb.
In čeprav je z vsem tem rušenjem, razpadanjem in izginjanjem
postalo jasno,
da je življenje en dolg proces izpuščanja;
izpuščanja spominov,
ljudi,
prostorov,
časa,
je postalo tudi jasno,
da je življenje prav tako en dolg proces celjenja.
In čeprav naša življenja rušijo neki gospodje,
našo prihodnost vedno gradijo vile.*

To ni dejstvo.
To ni fikcija.
To je kolektivna demenca.
In to ni konec.
To je šele začetek.
Vile bodo še naprej iskale prostore,
ki jih je treba popraviti.
Vile bodo še naprej iskale telesa,
ki jih je treba zaceliti.
Vile bodo še naprej iskale zgodbe,
ki jih je treba poslušati
in slišati.
Vile se bodo še naprej zbirale v razpokah
in kolesarile po mestu.
Ker noben bager,
noben beton,
noben mestni gospod
ne more premagati vil,
tudi če ne bodo več imele bleščic.
Ker vsak mora verjeti v nekaj,
v nekoga,
in jaz verjamem v vile.
V koga pa verjameš ti?